

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

44

Τὸ Τέρας
τῶν Οὐρανίων

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ^οἰκτινηνας
ὑπεράνθρωπος

Τὰ Ἀλλόκετα Μπαλόνια

ΜΕΣΑ σ' ἓνα πάρκο τῆς Νέας Ὑόρκης μιὰ συντροφιά ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ παίζει κυνηγητό, μὲ φωνὲς καὶ γέλια. Στὰ παγκάκια τοῦ πάρκου, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, εἶναι καθισμένες οἱ μητέρες ἢ οἱ νταντάδες τῶν παιδιῶν καὶ ἀπολαμβάνουν τὸ ζεστὸ ἥλιο τοῦ ἀπογεύματος πλέκοντας, διαβάζοντας ἢ κουβεντιάζοντας. Δυὸ ἡλικιωμένοι κύριοι κάνουν τὸν περίπατό τους μέσα στὸ πάρκο, συζητῶντας γιὰ τὴν πολιτική κατὰστασι.

Ξαφνικά, τὰ παιδιὰ σταματοῦν τὸ παιχνίδι τους καὶ

ἀφίνουν μιὰ ὁμαδική κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

Τὰ πρόσωπά τους γυρίζουν πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ μάτια τους, γεμᾶτα ἐνθουσιασμό, παρακολουθοῦν δυὸ μεγάλα μπαλόνια νὰ κατεβαίνουν ἀργὰ ἀπὸ ψηλά.

Ἀκόμα καὶ οἱ δυὸ ἡλικιωμένοι κύριοι σταματοῦν καὶ κυττάζουν μὲ περιέργεια τὰ μπαλόνια.

— “Ὅποιοι πιάσουν τὰ μπαλόνια, φωνάζει ἓνα παιδί, θά γίνουν ἀρχηγοί μας!

Κι' ἓνα τρελλὸ κυνηγητὸ ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Μὲ ξεφωνητά, τὰ παιδιὰ τρέχουν γιὰ νὰ πιάσουν τὰ μπαλόνια, ποὺ ἔχουν κατεβῇ τώρα πολὺ χαμηλὰ καὶ κυκλοφοροῦν μέσα στὸ πάρκο, σὰν

νά τὰ σπρώχνει ἕνα ἐλαφρὸ παιχνιδιάρικο ἀεράκι.

— "Αχ!, φωνάζει ἕνα παιδάκι. Παραλίγο νὰ πιάσω τὸ ἕνα! Κυττάξτε! Τὸ κάθε μπαλόνι ἔχει ἀπὸ δυὸ μεγάλα ἄγρια μάτια ζωγραφισμένα πάνω του!

Πραγματικά, τὰ μπαλόνια ἔχουν τὸ καθένα δυὸ μεγάλα μάτια, ποὺ μοιάζουν σὰν ζωντανά, σὰν νὰ κυττάζουν γύρω μὲ ἄγριο ὄφρος.

Τὰ παιδιά τρέχουν ξοπίσω τους, μὰ τὰ μπαλόνια —σὰν νὰ ἔχουν προτίμησι στοὺς δυὸ ἡλικιωμένους κύριους— πηγαίνουν γραμμὴ ἐπάνω τους. Αὐτοὶ ἀπλώνουν τὰ χέρια τους καὶ τὰ πιάνουν γελώντας.

— Ἐμεῖς τὰ πιάσαμε!, λέει ὁ ἕνας στὰ παιδιά ποὺ συγκεντρώνονται γύρω τους. Ἐπομένως, ἐμεῖς... εἴμαστε οἱ ἀρχηγοί σας!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀλλόκοτο.

Τὰ μπαλόνια ἀφήνουν ἕνα σιγανὸ σφύριγμα, σὰν νὰ θγαίνει ἀέρας ἀπὸ μέσα τους.

Οἱ δυὸ ἡλικιωμένοι κύριοι τὰ παρατοῦν καὶ τὰ μπαλόνια, ἀφοῦ ἀφήνουν ἄλλο ἕνα σιγανὸ σφύριγμα, ἀνυψώνονται γοργὰ στὸν ἀέρα καὶ χάνονται μέσα σὲ λίγες στιγμὲς μέσα στὸ γαλάζιο οὐρανό!

Οἱ δυὸ κύριοι μένουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀσάλευτοι καὶ σιωπηλοί, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. "Επειτα, ξαφνικά, θάζουν τὰ γέλια! Δυνατά, ἀκράτητα, ὑστερικά γέ-

λια, ποὺ κάνουν τὰ παιδιά νὰ τραβηχτοῦν μακριὰ τους τρομαγμένα.

— Χά, χά, χά, χά!, κάνουν οἱ ἡλικιωμένοι κύριοι. Χό, χό, χό, χό!... Χά, χά, χά, χά! Χά, χά, χά, χά!

Τὰ κορμιά τους σπαράζουν ἀπὸ τὰ δυνατὰ γέλια. Διπλώνονται στὰ δυὸ σχεδὸν καί, κρατώντας τὴν κοιλιὰ τους, προχωροῦν πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ πάρκου.

— Χά, χά, χά, χά!, λέει ὁ ἕνας χτυπώντας τὸν ἄλλο μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὴν πλάτη. Εἶσαι σπουδαῖος φίλος! Χά, χά, χά, χά!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ ἄλλος δίνοντας μιὰ γροθιά στὸ στομάχι τοῦ πρώτου. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ!

Γελώντας καὶ ἀνταλλάσσοντας χτυπήματα, θγαίνουν ἀπὸ τὸ πάρκο, ἔξω στὸ πεζοδρόμιο ποὺ εἶναι γεμάτο διαβάτες.

Ξαφνικά, οἱ δυὸ ἡλικιωμένοι κύριοι παύουν νὰ γελοῦν. Στέκονται γιὰ μερικὲς στιγμὲς μὲ τὰ πρόσωπα συσπασμένα ἀκόμα ἀπὸ τὰ γέλια.

"Επειτα, θάζουν... τὰ κλάματα!

Κλαῖνε γοερά, μὲ λυγμούς, καὶ ἀγκαλιάζονται.

— Φίλε μου!, μουρμουρίζει ὁ ἕνας ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς του. Πόσο θλιθερὴ εἶναι ἡ ζωὴ! Ἰσὺ νὰ εἴμαστε ἀκόμα ζωντανοί;

— Ναί!, θογγάει ὁ ἄλλος. Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα ἀβάσταχτο

θάρος! Δέν άντέχω πιά! Αὐτοκτονούμε;

— Αὐτοκτονούμε!

Πιάνονται χέρι με χέρι καὶ τρέχουν γιὰ νὰ πέσουν κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ἐνὸς μεγάλου φορτηγού αὐτοκινήτου, ποὺ περνάει ἐκείνη τῇ στιγμή ἀπὸ τὸ δρόμο.

Μὰ εἶναι τυχεροί. Ἐνας ἀστυφύλακας ἀκούει τὰ παράξενα λόγια τους, βλέπει τὴν κίνησί τους πρὸς τὸ αὐτοκίνητο καὶ τοὺς ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράσο.

— Ἔ, κύριοι!, λέει αὐστηρά. Τὶ τρέχει ἐδῶ;

— Ἀφῆσέ μας!, οὐρλιάζουν αὐτοί. Φέλουμε νὰ πεθάνουμε!

Ὁ ἀστυφύλακας κάνει νόημα σ' ἓνα ταξί, ποὺ ἔρχεται καὶ σταματᾷ κοντὰ τους. Τοὺς θάζει μέσα διὰ τῆς θίας καὶ λέει στὸ σωφὲρ:

— Στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα! Γρήγορα!

* * *

Τὴν ἴδια ὥρα, στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων εἶναι καθισμένος ὁ Κοντοστούπης, ὁ διάσημος κωμικός νάνος, βοηθὸς τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ ξακουστοῦ Ἑλληνα προστάτη τῆς Ἀνθρωπότητος Ἐλ Γκρέκο. Ὁ Κοντοστούπης εἶναι μόνος. Οἱ φίλοι του, μαζί με τὸν Τοιπιτσιπί, τὸ τερατάκι, παίρνουν ἐκείνη τὴν στιγμή τὸ τσάι τους, καθισμένοι μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ νάνος ρεμβάζει κυττάζοντας τὴν πόλι τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐχουν περάσει ἀρκε-

τοὶ μῆνες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἀλλος, τὸ τρομερὸ ἐγκληματικὸ ρομπότ, κατέστρεψε τὴ Νέα Ὑόρκη με τοὺς σεισμούς του, καὶ ἡ πόλι ἔχει ξαναχτιστῇ.

Καθὼς εἶναι ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του, ὁ Κοντοστούπης μουρμουρίζει:

— Γιουῦ θά μοῦ πᾶς, Ἀλλε! Θά σέ ἀρπάξω καμμιὰ μέρα στὰ χέρια μου, παλιορομπότ, ἐχθρὲ τοῦ κόσμου! Καὶ τότε θά σέ μεταβάλω σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ παλιοσιδερά! Ἐμένα ποὺ με βλέπεις, Ἀλλε, με τρέμει ἡ Γῆ κι' ὁ Κόσμος ὅλος! Ἐγὼ ἔχω νικήσει τὸ Φάουστ, τὸ δημιουργό σου, καὶ τὸ Σατούρ καὶ τὴ Σατούρνα, (*) ποὺ ξαντάστηκαν πῶς μπορούσαν νὰ γίνουν ἀφέντες τοῦ κόσμου, ὑποδουλώνοντας τοὺς ἀνθρώπους! Χά, χά, χά! Βρῆκαν ὁμῶς ἀντιμέτωπο ἔμένα, τὸν τρανὸ Κοντοστούπη, ποὺ τοὺς συνέτριψε σάν σκουλήκια! Χά! Ὁμολογῶ πῶς ἔρχονται στιγμές, ποὺ φοβᾶμαι ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου! Ἐκεῖ ποὺ περπατᾷ μέσα στὸ δωμάτιό μου, θρίσκομαι ξαφνικὰ μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ χλωμιάζω ἀπὸ τὸ φόβο μου ἀντικρύζοντας μέσα του τό... ὁμοίωμά μου! «Παναγίτσα μου!, λέω τότε. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ τρομερὸς παλληκαρᾶς;» Καὶ με κόβει κρῦος ἰδρώτας ὥσπου νὰ καταλάβω πῶς εἶναι ὁ ...ἑαυτός

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 25—41 τοῦ «Ὑπερανθρώπου».

μου!... Τί... τι είναι αυτό εκεί;

Ψηλά, στον οὐρανό, ένα με γάλο μπαλόνι έχει κάνει την εμφάνισί του και κατεβαίνει άργά προς τη γη.

— "Α!, συνεχίζει ο νάνος. Είναι ένα μπαλόνι! Κ' εγώ νόμισα για μία στιγμή πως ήταν κανένα από τα συνηθισμένα κόλπα του καταραμένου του "Α λ λ ο υ!... Χμ! Σάν νά μου φαίνεται πως τὸ μπαλόνι θά πέση μέσα στον κήπο! Θά τὸ πιάσω καὶ θά τὸ δώσω στον Τσιπιτίπ νά παί

ζη... "Ελα, μπαλόνι μου! "Ελα, μπαλονάκι μου! "Ελα στην άγκαλιά του Κοντοστούπη σου!

Τὸ μπαλόνι χαμηλώνει ὅλο ένα, ὥσπου φτάνει πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου τῶν "Υπερανθρώπων. Ἐκεῖ σάν νά ἀκούη τίς προσκλήσεις τοῦ νάνου, στρίθει, κατευθύνεται πρὸς τὴ θεράντα καὶ στέκεται ἀκίνητο στὸν ἀέρα, σὲ ἀπόστασι μισοῦ μόνο μέτρου ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη.

Τότε ὁ νάνος βλέπει ὅτι τὸ μπαλόνι ἔχει δυὸ μεγάλα μάτια, ποὺ τὸν κυττάζουν ἄγρια.

— Μπα... μπαλονάκι μου!, μουρμουρίζει μισοτρομαγμένος. Γιατί με κυττάξεις έτσι; Τσακωθήκαμε ποτέ; Ἐχουμε τίποτα διαφορὲς νά λύσουμε; Σὲ πείραξα μήπως χωρὶς νά τὸ καταλάβω; "Α!... Καταλαβαίνω! Θέλεις νά σὲ χαϊδέψω καὶ με κυττάξεις παραπονεμένα! Νά σὲ χαϊδέψω, μπαλονάκι μου! Γιατί νά μὴ σὲ χαϊδέψω, δηλαδή;

Ἀπλώνει διστακτικὰ τὰ χέρια του καὶ πιάνει τὸ μπαλόνι. "Ενα σιγανὸ σφύριγμα ἀκούγεται σάν νά ξεφεύγῃ ἄερας μέσα ἀπὸ τὸ μπαλόνι.

Ὁ Κοντοστούπης ἀφήνει ἕνα «"Ωχ!» καὶ τὸ παρατάει. Τὸ μπαλόνι ἀνυψώνεται γοργὰ καὶ χάνεται μέσα στὸ γαλάζιο οὐρανό.

Γιὰ μιά - δυὸ στιγμὲς, ὁ νάνος μένει ἀσάλευτος κυττάζοντας τὸν οὐρανό. Ἐπειτα, θάζει ξαφνικὰ τὰ γέλια:

— Χά, χά, χά, χά! Χό, χό,

— Ζήτω ἡ ζωή!, φωνάζει ὁ νάνος. Ζήτω ἡ χαρὰ!

χό, χό! Χέ, χέ, χέ, χέ! Χί, χί, χί, χί! "Ωχ η καρδούλα μου! Ωχ! Τι ομορφη που είναι η ζωή! Ζήτω ο κόσμος! Ζήτω ο κοντοστούπης! Χά, χά, χά, χά!

Τινάζεται ὄρθιος καί, σπαρταρώντας ἀπὸ τὰ γέλια, μπαίνει στὸ σαλόνι, ὅπου οἱ φίλοι του ἔχουν πιῇ τώρα τὸ τσαί τους καὶ ἀκούνε μουσικὴ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο.

— Σὰς ἀγαπῶ ὅλους! οὐρλιάζει ὁ νάνος. Εἰσαστε σπουδαῖοι παιδιὰ! Βάλτε μου νὰ πιῶ! Βάλτε μου νὰ πιῶ καὶ νὰ μεθήσω! Ἡ ζωὴ εἶναι ὁμορφη καὶ εἶναι θάλακας ὁποιος δὲ γλεντάει! Χά, χά, χά, χά!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο τὸν κυττάζουν μὲ ἀπορία. Ὁ Τσιπιτσιπ, τὸ τερατάκι μὲ τὸ ράμφος πουλιοῦ, λέει:

— Κάτι θὰ εἶντε καὶ τρώμαξε καὶ τρελλάθηκε!

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης παύει νὰ γελάη. Στέκεται γιὰ μιὰ στιγμή ἀσάλευτος καὶ σιωπηλὸς μὲ τὸ γέλιο ἀποτυπωμένο στὸ πρόσωπό του. "Επειτα, θάζει... τὰ κλάματα!

— Ὁχού!... κάνει Ὁχούουου... Ἡ ζωὴ εἶναι μαύρη καὶ ἀνυπόφορη! Εἶναι φριχτὴ καὶ ἀβάσταχτη! Γιατὶ νὰ ζοῦμε, φίλοι μου; "Ε; Σὰς ρωτῶ! Γιατὶ νὰ ζοῦμε; Ὁχούουου...!

— Καλὰ σὰς λέω!, μουρμουρίζει ὁ Τσιπιτσιπ. Τρελλάθηκε ὁ φουκαρὰς!

— Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωή!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Θέλω νὰ

"Ενα ἄγριο κυνηγητὸ ἀρχίζει...

πεθάνω! Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον αὐτὸν κόσμον! Θὰ αυτοκτονήσω!

Γυρίζει, παίρνει φόρα καί, πρὶν προλάβῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεὶς, χτυπάει τὸ κεφάλι του στὸν... τοῖχο!

Τὸ δωμάτιο ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα! Ἐνῶ οἱ ἄλλοι πετάγονται ὄρθιοι, σαστισμένοι καὶ τρομαγμένοι, ὁ Κοντοστούπης πέφτει ζαλισμένος στὸ πάτωμα!

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Ποιὸς... ποιὸς μὲ χτύπησε μπαμπέσικα στὸ κεφάλι;

Τρομερή 'Απειλή

ΝΑΣ άλλος άνθρωπος στη θέσι του Κοντοστούπη θά είχε πέσει νεκρός με τὸ κρανίον του ἀνοιγμένο. Μὰ τὸ κορμὶ τοῦ νάνου ἔχει ἀποκτήσει μεγάλη δύναμι καὶ ἀντοχή, χάρις στὸ θαυματουργό ποτό τοῦ μεγάλου Ἑλληνα ἐφευρέτη Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. (*)

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τρέχει κοντά του καὶ τὸν σηκώνει.

— Τί ἔπαθες, Κοντοστούπη; ρωτάει. Γιατί χτύπησες τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο;

Ὁ Κοντοστούπης φαίνεται νὰ ἔχη συνέλθει ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη τρέλλα του. Κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα σαλεύοντας τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ξεζαλιστῇ.

— Δέ... δὲν ξέρω!, τραυλίζει. Ἐνα... μπαλόνι ἦρθε κοντά μου καὶ μὲ κύτταξε μὲ τὰ ἄγρια μάτια του! Ὅταν τὸ ἔπιασα, αὐτὸ ἔκανε «φσσσ!» καὶ χάθηκε κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ γελάω στὴν ἀρχὴ κι' ἔπειτα νὰ κλαίω καὶ νὰ θέλω νὰ αυτοκτονήσω!

— Ἐνα... μπαλόνι!, λέει κατάπληκτος ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο!

— Θὰ τὸ εἶντε στὸν ὕπνο του!, φωνάζει κοροϊδευτικά ὁ Τσιπιτοίπ. Χά, χά, χά! Ἀκούς ἕνα μπαλόνι!

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 42 ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα».

— Τσιπιτοίπ! οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης κατακόκκινος ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἄν σὲ ἀρπάξω καὶ σοῦ δώσω μιὰ, θά... πάψης νὰ ὑπάρχης! Μάξιψε, λοιπόν, τὸ ράμφος σου γιὰ νὰ μὴ σοῦ τὸ μαζέψω ἐγώ! Εἶδα ἕνα μπαλόνι νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανό, σὰς λέω, καί...

Τὸ ραδιόφωνο, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μεταδίδει εὐχάριστη μουσικὴ χοροῦ, σωπαίνει: ἔσφηνικά. Ἡ φωνὴ τοῦ ἐκφωνητῆ λέει:

«Προσοχή! Προσοχή! Ἐχουμε νὰ κάνουμε μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπείγουσα καὶ σοβαρὴ ἀνακοίνωσι!... Ἐνας νέος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὴν πόλιν μας! Ἐνας ἀλλόκοτος καὶ πρωτοφανὴς κίνδυνος! Μεγάλα μπαλόνια, μὲ μεγάλα μάτια ζωγραφισμένα ἐπάνω τους, κατεβαίνουν κάθε τόσο ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὅταν τὰ ἀγγίζει κανεὶς, τὰ μπαλόνια ἀφίνουν ἕνα σιγανὸ σφύριγμα καὶ ἀνυψώνονται πάλι, σὰν νὰ τὰ ὀδηγῇ κάποια μυστηριώδης δύναμι! Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ ἀγγίζουν παθαίνουν μιὰ κρίσι γέλιου, ποὺ καταλήγει σὲ μιὰ φριχτὴ κρίσι κλάματος καὶ σὲ μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία αυτοκτονίας! Εἰκοσι ἄνθρωποι αυτοκτόνησαν κι ὅλας ἐξαιτίας τῶν μπαλονιῶν αὐτῶν! Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὅσοι ἀποπειράθηκαν νὰ αυτοκτονήσουν χωρὶς νὰ σκοτωθοῦν γιатρεύτηκαν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ἐπίδρασι τῶν ἀλλόκοτων μπαλονιῶν...

»Προσοχή! Κανέναν δὲν

πρέπει να αγγίξει τα τρομερά αυτά μπαλόνια! Όταν δῆτε ένα από τα μπαλόνια να πλησιάζει προς το μέρος σας, φύγετε άμέσως μακριά και κλειστήτε κάπου, για να μην έρθει σ' επαφή μαζί σας! Στην ανάγκη κλείστε τα σπίνια σας και μη θγαίνετε έξω, ώσπου οι ειδικοί επιστήμονες, που μελετούν το νέο αυτό κίνδυνο, θρούν τη λύσι του μυστηρίου!...»

— Βλέπετε; φωνάζει ο Κοντοστόπης θριαμβευτικά. Βλέπεις, παλιοτερατάκι. Ώνειρεύτηκε, ξ; Μήπως ώνειρεύτηκε τα μπαλόνια κι' ο ραδιοσταθμός;

Ο Έλ Γκρέκο, σκεπτικός και με τα φρύδια ζωωμένα, γυρίζει και θγαίνει στη θεράντα. Κυττάζει ψηλά, στον ούρανό, και βλέπει ένα μπαλόνι με δυο μεγάλα άγρια μάτια να κατεβαίνει γοργά. Μέσα σε λίγες στιγμές, το μπαλόνι φτάνει στο δρόμο και πλησιάζει σ' ένα διαβάτη.

Ο διαβάτης το αγγίζει. Το μπαλόνι ανυψώνεται πάλι, ενώ ο δυστυχισμένος άνθρωπος θάζει ξαφνικά τα γέλια.

Ο Έλ Γκρέκο παρακολουθεί με το βλέμμα το μπαλόνι, που σε λίγο χάνεται μέσα στον ούρανό.

Ξαφνικά, άνασκιρτάει. Στον ούρανό, στο μέρος όπου είχε χαθή το μπαλόνι, μιá αλλόκοτη μορφή κάνει την εμφάνισί της και σθίνει σχεδόν άμέσως πάλι. Ήταν κάτι σαν ένα τεράστιο πρά-

σινο τέρας, σαν ένα κυκλώπειο χταπόδι, σαν κάτι που ακόμα κι' η πιο τολμηρή φαντασία δε θα μπορούσε να δημιουργήσει!

— Παράξενο!, μουρμουρίζει ο Έλ Γκρέκο γεμάτος άπορία. Πολύ παράξενο! Άν δεν με γέλασαν τα μάτια του, αντίκρυσα αυτή τη στιγμή το πιο φριχτό και πιο μεγάλο τέρας που έχει ποτέ γνωρίσει ο κόσμος!

Μπαίνει πάλι μέσα στο σπίτι και λέει στους φίλους του:

— Τα μπαλόνια του Κοντοστόπη δεν ήσαν φαντασία! Είναι πραγματικότητας! Είδα εγώ ο ίδιος ένα με τα μάτια μου!... Φοβούμαι ότι αυτή τη φορά αντιμετωπίζουμε κάτι πολύ πιο επικίνδυνο από κάθε προηγούμενο! Γι' αυτό πρέπει να πάρουμε τα μέτρα μας. Οι πόρτες και τα παράθυρα του σπιτιού θα μείνουν διαρκώς κλειστά. Εγώ θα άνεβώ στο εργαστήριό μου για να προσπαθήσω να θρώ έναν τρόπο να αϊχμαλωτίσω ένα από τα μπαλόνια αυτό για να το μελετήσω από κοντά...

— Έλ Γκρέκο, λέει ή Άστραπή κυττάζοντάς τον τρυφερά. Θέλεις νάρθω μαζί σου να σε βοηθήσω;

Ο Έλληνας της χαμογελάει.

— Ναι, Ντιάνα, άπαντάει. Θά με υποχρεώσης...

Οι δυο νέοι θγαίνουν από το δωμάτιο και άνεβαίνουν στο εργαστήριο πιασμένοι χέρι - χέρι.

Ἀνάμεσα στὴν ὁμορφὴ, χαριτωμένη καὶ θαρραλέα κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ στὸν ἀτρόμητο καὶ ἀσύγκριτο Ἑλληνα, μὲ τὰ ὁμορφα καὶ ἀνδροπρεπῆ χαρακτηριστικά καὶ τὸ μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλο, ἔχει δημιουργηθῇ ἓνα θαυτὸ, ἀγνὸ καὶ δυνατὸ αἶσθημα, ἕνας ὠραίος καὶ καθάριος ἔρωτας, μιὰ ὑπέροχη ἀφοσίωσι ζωῆς καὶ θανάτου...

Μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὅταν ἡ νίκη ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀνθρωπότητος θὰ τελειώσῃ ὀριστικά πρὸς

τὸ μέρος τῶν φίλων μας, τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἶναι προωρισμένο νὰ καταλήξῃ σὲ γάμο. Τὸ ξέρουν αὐτὸ κι' ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο κι' ἡ Ἀστραπή, καθὼς καὶ οἱ γονεῖς τῆς κι' ὁ ἀδελφός τῆς, ὁ Κεραυνός. Τὸ ξέρει αὐτὸ κι' ὁ Κοντοστούπης, πού ἡ καρδιά του ματώνει στὴ σκέψι αὐτῇ, γιὰτὶ ὁ ἄσχημος καὶ κωμικὸς νάνος εἶναι κρυφὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ντιάνα!

Ξέρει ὅμως ὁ Κοντοστούπης ὅτι ἡ Ἀστραπή δὲν εἶναι γι' αὐτόν, ὅτι τῆς ταιριάζει περισσότερο ὁ μεγάλος Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο...

Ἀπὸ ἄλλο πλανήτη:

Μέσα στὸ γυάλινο κώδωνα εἶναι καθισμένο ἓνα κορίτσι!

ΜΙΑ ὥρα ἀργότερα, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ἕτοιμος. Ἐπάνω στὴν τάραντα τοῦ σπιτιοῦ εἶναι στημένο ἓνα ἀλλόκοτο μηχανήμα.

Ἡ θάσι τοῦ μηχανήματος ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ τετράγωνη γυάλινη θήκη μεγάλη σὰν ἓνας τηλεφωνικὸς θάλαμος. Τὸ μηχανήμα πιὸ ψηλὰ ἔχει ἓναν πελώριο λαιμὸ ἀπὸ λαμαρίνα σὰν φουγάρο βαποριοῦ.

Ὁ λαιμὸς αὐτὸς καταλήγει σ' ἓνα πολὺ πλατὺ στόμιο ψηλὰ στὸν ἀέρα. Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο στέκεται κοντὰ στὸ μηχανήμα, κρατώντας ἓνα μοχλὸ. Κοντὰ του στέκονται ἡ Ἀστραπή, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνός καὶ ὁ Κοντοστούπης.

Ο νάνος είναι χλωμός και τρέμει από το φόβο του, μὰ δεν κατεβαίνει κάτω, νὰ κλει στή μέσα στο σπίτι. Θέλει νὰ θρίσκει κοντά στην Άστρα πη και, μολονότι ο τρόμος του είναι υπερβολικός, μένει στην ταρατσα γιατί φοβάται μήπως η αγαπημένη του πά-θη τίποτα.

— Άν... άν... άν έρθη κανέ-να μπαλόνι, τραυλίζει ο Κοντοστούπης, θά... θά το πατή-σω χάμω και θά το σκάσω! Μή... μή φοβάσαι, Άστραπή! Όσο ο Κοντοστούπης είναι κοντά σου, δεν έχεις τίποτα νὰ φοβηθής! Θά... Θεουλάκη μου! Χανόμαστε! "Ωχ, ή καρ δούλα μου!

Στόν ουρανό κάνουν τώρα την εμφάνισή τους τρία μπα-λόνια. Τό ένα είναι ολοστρόγυλο, τό άλλο μακρουλό και τό τρίτο έχει προεξοχές που μοιάζουν με αυτιά. Έχουν και τὰ τρία μεγάλα μάτια, που κυττάζουν άγρια προς τὰ κάτω.

— Έ... έ... έρχονται οί κα-κούργοι!, θογγάει ο νάνος. Που νὰ κρυφτώ, Παναγίτσα μου; Που νὰ τρυπώσω για νὰ μη με θρουν και μέ κάνουν νά... αυτοκτονήσω;

Ένω ο Κοντοστούπης στρι-φογυρίζει σαν τρελλός πάνω στην ταρατσα ζητώντας κα-ταφύγιο, τὰ τρία μπαλόνια κατεβαίνουν γοργά.

Όταν πλησιάζουν αρκετά, ο Έλ Γκρέκο τραβάει τό μοχλό που κρατούσε.

Η μηχανή άρχίζει νὰ λει-τούργη θουίζοντας.

— Θά σε έξοντώσω, "Άλλει, λέει ή Φάουστα.

Τό πιο κοντινό από τὰ μπα-λόνια, σαν νὰ τό τραβάει έ-να άόρατο, δυνατό χέρι, άλ-λάζει πορεία, κατευθύνεται όλόϊσια προς τό φουγάρο του "Έλληνα, μπαίνει στο στό-μιό του και, μιά στιγμή άρ-γότερα, θρίσκει φυλακισμέ-νο μέσα στη μεγάλη γυάλινη θήκη!

Τά δυό άλλα μπαλόνια, βλέποντας αυτό που έπαθε ο σύντροφός τους, απομακρύ-νονται όλοταχώς και χάνον-ται μακριά.

Ο Κοντοστούπης συνέρχε-ται από τό φόβο του.

— 'Αχά!, κάνει σαλεύοντας τη γροθιά του στον αέρα. Φεύγετε, δειλοί! Τό θάλατε στα πόδια, άνανδροι, μολονότι... δὲν ἔχετε πόδια! Μὲ εἶδατε καὶ καταλάβατε τὶ σὰς περιμένει, ἔ; Τὶ νὰ σὰς κάνουν ποὺ δὲν ἔχω φτερά, ἀλλοιῶς...

— Κοντοστούπη!, φωνάζει αὐστηρὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Κλείσε, λοιπόν, τὸ στόμα σου ἐπιτέλους! "Αφσέ μας ἡσυχους νὰ δοῦμε μὲ τὶ πλάσμα τα ἔχουμε νὰ κάνουμε!

Πηγαίνουν ὅλοι κοντὰ στὴ μεγάλη γυάλινη θήκη καὶ παρακολουθοῦν μὲ περιέργεια καὶ ἀγωνία τὶς κινήσεις τοῦ μπαλονιοῦ. Τὸ βλέπουν νὰ συστρέφεται μὲ ἀπερίγραπτη μανία ἀφήνοντας ἕνα διαπεραστικό, θυμωμένο σφύριγμα.

Τὰ μαλακὰ τειχώματά του χτυποῦν πάνω στοὺς τοίχους τῆς γυάλινης θήκης, ἀφήνοντας ἕναν ὑγρὸ ἦχο, σὰν νὰ χτυπάει κανεὶς μιὰ βρεγμένη πετσέτα.

"Επειτα, κάθε κίνησι τοῦ ἀλλόκοτου πλάσματος σταματάει. Τὸ μπαλόνι μένει ἀσάλευτο, μετέωρο μέσα στὴ θήκη, κυττάζοντας τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ ἀλλόκοτα, μεγάλα καὶ ἄγρια μάτια του.

— Φτοὺ νὰ μὴν ἀβασκαθῇς!, λέει ὁ Κοντοστούπης. "Ὅλο ὁμορφιὲς εἶσαι!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο στε ρώνει μιὰ μικρὴ ἀντλία σὲ μιὰ θίδα, ποὺ εἶναι μπηγμένη στὸν τοῖχο τῆς γυάλινης θήκης, καὶ κατορθώνει νὰ

τραβήξῃ λίγο ἀπὸ τὸν αἶρα ποὺ εἶναι μέσα στὴ θήκη.

— Πηγαίνω νὰ ἐξετάσω τὸν αἶρα αὐτό, λέει στοὺς ἄλλους. Περιμένετέ με.

Κατεβαίνει στὸ ἐργαστήριό του καὶ ἀνεβαίνει ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα μὲ τὸ πρόσωπο χαμογελαστό.

— Βρῆκα τὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ προκαλεῖ στοὺς ἀνθρώπους τὰ παράξενα ἐκεῖνα φαινόμενα, λέει. Τὰ μπαλόνια αὐτὰ βγάζουν ἕνα αἶριο ποὺ εἶναι μίγμα δυὸ ἄλλων αἰριῶν, τοῦ «ἰλαροῦ», ποὺ προκαλεῖ τὸ γέλιο, καὶ τοῦ «πένθιμου», ποὺ προκαλεῖ στοὺς ἀνθρώπους μαῦρες σκέψεις, κλάμα καὶ ἐπιθυμία αὐτοκτονίας! Τὸ πρόβλημα τώρα εἶναι ἕνα! Τὰ μπαλόνια αὐτὰ τί εἶναι; Ἀπλᾶ μπαλόνια ἢ ζωντανὰ πλάσματα; "Ας δοκιμάσουμε νὰ «σκάσουμε» αὐτὸ ποὺ ἔχουμε αἰχμαλωτίσει...

Πηγαίνει κοντὰ στὴ θήκη καὶ χώνει σὲ μιὰ ἀδιόρατη τρυπούλα τοῦ γυάλινου τοίχου μιὰ λεπτὴ καὶ μακρὰ βελόνα.

Σπρώχνει τὴ βελόνα πρὸς τὸ μπαλόνι, μὰ μὲ ἐκπληρὶ βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τρυπήσῃ τὰ τειχώματά του! Τὸ μπαλόνι, καθὼς τὸ ἀγγίζει ἡ βελόνα, συστρέφεται πάλι, πλαταίνει, μακραίνει, φουσκώνει, καὶ τὰ μάτια του κυττάζουν τὸν "Ελ.ννα μὲ ἀφάνταστο μῖσος καὶ ἔλπίδα!

Τόσο μῖσος καὶ τόση κακία, ὥστε ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο τραβιέται πίσω νοιώθοντας ἔ-

να ρῖγος στη σπονδυλική του στήλη.

— Εἶναι κάτι ζωντανό!, μουρμουρίζει. Κάτι ζωντανό και φριχτό!

Μένει για μερικές στιγμές σκεπτικός κι' ἔπειτα λέει:

— Θά χρησιμοποιήσω ἐπάνω του μιὰ νέα καταστρεπτική δύναμι πού ἀνακάλυψα τελευταία: τὴν «ἀτομική φλόγα»!

Βγάζει τὸ πιστόλι του.

Τὸ πιστόλι τοῦ Ἑ λ γ κ ρ έ κ ο εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πρὸ καταπληκτικὲς ἐφευρέσεις τῶν αἰώνων, ἕνα ἀπὸ τὰ πρὸ καταστρεπτικὰ καὶ πρὸ ἐξοντωτικὰ ὅπλα πού ἔχουν κατασκευασθῇ ποτέ.

Εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ πολλές σκανδάλες, πού ἡ καθεμιὰ παίξει διαφορετικὸ ρόλο. Ἡ μιὰ προκαλεῖ ἀναισθησία, ἡ δεύτερη τυφλώνει, ἡ τρίτη διαλύει τὰ πάντα μὲ «ἀτομικὴ ἐνέργεια» ἡ τέταρτη κάνει ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα νὰ μαρμαρώσουν ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἡ πέμπτη μὲ τὴν «ἀτομικὴ φλόγα» σταματᾷ ἀμέσως κάθε ἐκδήλωσι ζωῆς, κάνει τὰ ζωντανὰ ὄντα ἀνίκανα νὰ ξεακολουθήσουν νὰ ζοῦν, χωρίς νὰ καταστρέφῃ τὸ σχῆμα τους καὶ χωρὶς νὰ τὰ πληγώῃ.

Ὁ Ἑλληνας ἀκουμπάει τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του στὴν τρυπούλα τοῦ γυάλινου τοῖχου καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Μιὰ κατακόκκινη φλόγα ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ πιστολιοῦ καὶ τυλίγει τὸ μπαλόνι.

Ἐνα διαπεραστικὸ σφύριγμα ἀκούγεται. Τὸ μπαλόνι ξεφουσκώνει λίγο κι' ἔπειτα χαμηλώνει καὶ ἀκουμπάει στὸ πάτωμα τῆς γυάλινης θήκης.

Τὰ μάτια του δὲν εἶναι πιὰ ἄγρια. Ἐχουν μιὰ νεκρικὴ ἀκινησία καὶ γυαλάδα!

— Πέθανε!, λέει ὁ Ἑ λ γ κ ρ έ κ ο.

Σκύβει, ἀνοίγει ἕνα πορτάκι στὸ γυάλινο τοῖχο καί, πιάνοντας τὸ νεκρὸ μπαλόνι μὲ μιὰ τσιμπίδα, τὸ τραβάει ἔξω καὶ τὸ κουβαλάει στὸ ἐργαστήριό του.

Ἐκεῖ ἀρχίζει μιὰ σειρά ἀπὸ μελέτες καὶ πειράματα.

Ὅταν τελειώνει, τὸ πρόσωπό του εἶναι οὐσπασμένο ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη ἔκπληξι.

— Ἦταν ἕνας ζωντανὸς ὁργανισμός, λέει στὸν Ὑπεράνθρωπο πού παρακολουθεῖ τὰ πειράματα, κάτι συγγενικὸ μὲ τίς τσοῦχτρες τῆς θάλασσας! Μὰ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴ Γῆ! Τὰ συστατικὰ πού τὸ ἀποτελοῦν δείχνουν ὅτι ἴσως ἐρχεται ἀπὸ κάποιον ἄλλο πλανήτη! Ἡ Γῆ μας ἔχει ὑποστῇ εἰσβολὴ ἀλλόκοτων καὶ ἐπικίνδυνων πλάσμάτων, πού ἐρχονται ἴσως ἀπὸ κάποιον ἄλλο οὐράνιο σῶμα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὴν ταράτσα, ἐπάνω, ἀκούγονται δυνατὰ γέλια καὶ διαπεραστικὲς κραυγὲς τρόμου.

«Ζήτω ἡ Ζωή!»

ΠΑΝΩ στὴν ταράτσα, ὅπου ἔχουν μείνει ὁ

Κεραυνός, ή 'Αστραπή κι' ό Κοντοστούπης, διαδραματίζονται στο μεταξύ κώμικοτραγικά έπεισόδια.

"Ενα μικρό σμήνος από μεγάλη μπαλόνια, με άπαισία, άγρια μάτια, κατεβαίνουν από τον ούρανό γοργά και κατευθύνονται όλόισα προς τό στίτι τών 'Υπερανθρώπων, είδοποιημένα ίσως για τή σύλληψη του συντρόφου τους από τά δυο μπαλόνια, που είχαν ξεφύγει λίγη ώρα πριν από τήν παγίδα του "Ελληνα!

Κατεβαίνουν με τόση γρηγοράδα, ώστε, πριν ό Κεραυνός ή ή 'Αστραπή προλάβουν νά τραβήξουν τό μοχλό τής συσκευής του 'Ε λ Γ κ ρ έκο και νά τά παγιδεύσουν, τά μπαλόνια θρίσκονται ανάμεσα τους και γύρω τους και τούς άγγίζουν άπ' όλες τις μεριές!

"Ενα όμαδικό σφύριγμα ακούγεται και τά μπαλόνια άνυψώνονται πάλι μέσα στον άέρα!

Οί τρείς φίλοι μας μένουν για μερικές στιγμές ασάλευτοι και σιωπηλοί. "Επειτα, θάζουν όλοι μαζί τά γέλια, άκράτητα, θρονιερά, ξεκαρδιστικά γέλια:

—Χά, χά, χά, χά!, κάνει ή 'Αστραπή.

—Χό, χό, χό, χό!, κάνει ό Κεραυνός.

—Χί, χί, χί, χί!, κάνει ό Κοντοστούπης. Ζήτω ή Ζωή, παιδιά! "Ελάτε νά γλεντήσου με! Βάλτε νά φάμε και νά πιούμε και νά χορέψουμε!

Ξαφνικά, ό Κεραυνός κι' ή

'Αστραπή παύουν νά γελούν και άρχίζουν νά θρηνούν, ένώ ό Κοντοστούπης — συνηθισμένος ίσως από τήν πρώτη φορά — έξακολουθεί νά γελάει και νά τά βλέπη δλαρόδινα!

— 'Ωχού!, κάνει ή 'Αστραπή. Πόσο μαύρη και θλιβερή και άβάσταχτη είναι ή ζωή! Θέλω νά πεθάνω, Κεραυνέ!

— Κι' έγώ θέλω νά πεθάνω, Ντιάνα!, φωνάζει ό Ντά-νυ.

Στά μάγουλα του κοριτσιού κυλούν πικρά δάκρυα.

—Γιατί, παρακαλώ, θέλετε νά πεθάνετε; λέει εύθυμα ό Κοντοστούπης. 'Η ζωή είναι τόσο όμορφη! Χά, χά, χά, χά! 'Η ζωή είναι γεμάτη χαρά! "Ελάτε νά παίξουμε!

"Ενα μπαλόνι, ένα πολύ μεγάλο μακρουλό μπαλόνι, χαμηλώνει προς τήν τάρτασα.

— "Ελάτε νά παίξουμε... θόλλεϋ - μπώλ!, λέει ό νάνος.

Τρέχει και πηδάει για νά πιάση τό μπαλόνι. Τήν ίδια στιγμή όμως τό μπαλόνι χαμηλώνει άπότομα και, αντί νά τό πιάση, ό Κοντοστούπης θρίσκεται καθισμένος... καβάλλα στο μακρουλό μπαλόνι, που ξαφνιασμένο άνυψώνεται στον άέρα σφυρίζοντας!

— Χά, χά, χά, χά!, κάνει ό νάνος. Χό, χό, χό, χό! Χέ, χέ, χέ, χέ! Ζήτω ή ζωή.

Κάτω, στήν τάρτασα, ή 'Αστραπή κι' ό Κεραυνός θρηνούν πάντα, άποφασισμένοι νά θάλουν τέρμα στη ζωή τους!

—Θέλω νά πεθάνω!, λέει ή Ντιάνα.

—Θέλω νὰ πεθάνω!, λέει
ὁ Ντάνυ.

Τρέχουν πρὸς τὴν ἄκρῃ
τῆς ταράτσας γιὰ νὰ πηδή-
σουν κάτω, μὰ σταματοῦν.

—Δὲ θὰ σκοτωθοῦμε ἔτσι!,
λέει ὁ Κεραυνός. Πᾶμε νὰ πά-
ρουμε κανένα δυνατὸ δηλητή-
ριο ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τοῦ
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο.

—Πᾶμε!, λέει ἡ Ἀστραπή.

Τρέχουν γιὰ νὰ κατεβοῦν
κάτω, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ
Ἑπεράνθρωπος κι' ὁ Ἑ λ
Γ κ ρ έ κ ο θγαίνουν στὴν
ταράτσα.

—Ποῦ πᾶτε; ρωτᾷ ὁ πα-
τέρας τους.

—Νά... αὐτοκτονήσουμε!,
ἀπαντᾷ ἡ Ἀστραπή μὲ μά-
τια πού ἀστράφτουν ἀπὸ ἐπι-
θυμία θανάτου. Θὰ πιοῦμε δη-
λητήριο!

—Ἑπεράνθρωπε!, φωνάζει
γοργὰ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο.
Χτύπησε τὴν Ἀστραπή! Ἐγὼ
θὰ χτυπήσω τὸν Κεραυνό!

Πρὶν τὰ δυὸ παιδιὰ προλά-
θουν νὰ ἀμυνθοῦν, ὁ Ἑπεράν-
θρωπος κι' ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο
τοὺς χτυποῦν μὲ τὴν πανίσχυ-
ρη γροθιά τους!

Βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο,
ὁ Κεραυνός κι' ἡ Ἀστραπή
τρεκλίζουν πρὸς τὰ πίσω. Σα
λεύουν τὰ κεφάλια τους ζαλι-
σμένοι καὶ ρωτοῦν:

—Ποῦ εἶμαι; Τί συνέβη;

—Φαίνεται ὅτι ἀναπνεύσα-
τε ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἀέριο τῶν
μπαλονιῶν, λέει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ
κ ο. Ποῦ εἶναι ὁ Κοντοστού-
πης;

—Ὁ Κοντοστούπης!, φω-
νάζει ἡ Ντιάνα. Θεέ μου! Νά

τος ἐκεῖ πάνω! Καθάλλα σ'
ἓνα μπαλόνι!

Κυττάζουν ὅλοι ἐπάνω καὶ
θλέπουν τὸν Κοντοστούπη νὰ
ταξιδεύη στὸν ἀέρα, καθάλα
στὸ μπαλόνι, πού στριφογυρί-
ζει ξαφνιασμένο καὶ κατὰ-
πληκτο, σὰν νὰ προσπαθῇ νὰ
ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἀπροσδό-
κητο καθαλάρη του!

—Ζήτωωωωω!, φωνάζει ὁ
νάνος. Χά, χά, χά, χά! Δὲ
θέλω νὰ πεθάνω ποτέ!

Ξαφνικά, σωπαίνει, κυττά-
ζει γύρω του χαζὰ καί... θά-
ζει τὰ κλάματα!

—᾽Ωχούουουου! ᾽Ωχού-
ουουου! Θέλω νὰ πεθάνω!
Δὲν τὴ θέλω πιά τὴ ζωὴ μου!
Δὲν τὴ θέλω μιά τόσο ἀχαρι-
στη καὶ σκληρὴ ζωὴ! ᾽Ωχού-
ουουου!

Γέρνει, πατάει τὸ μπαλό-
νι καὶ πέφτει στὸ κενό!

—Πεθαίνω ἐπιτέλους!, οὐρ-
λιάζει.

Μὰ δὲν πεθαίνει! Ὁ Κεραυ-
νὸς πετάει πρὸς τὸ μέρος του,
τὸν ἀρπάζει στὰ μπράτσα του
καὶ προσγειώνεται πάλι στὴν
ταράτσα. Ἐκεῖ, τοῦ δίνει δυὸ
γερά χαστούκια κι' ὁ Κοντο-
στούπης συνέρχεται.

—Ποῦ θρίσκομαι; ᾽Ωχ!
Μὴ μὲ βαρᾶτε, μωρὸ παιδί! Δὲν
ἔβαλα ἐγὼ φωτιά στὸ...
πηγάδι!

Σκεπτικός καὶ ἀνήσυχος, ὁ
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κατεβαίνει
πάλι στὸ ἐργαστήριό του. Γιὰ
νὰ μπορέσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ
τὸ νέο αὐτὸ κίνδυνο πού ἀπει-
λεῖ τὴν Ἀνθρωπότητα, πρέπει
πρῶτα νὰ βρῇ ἓναν τρόπο νὰ
γίνουν κι' αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι

του ἄτρωτοι ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο ἀέριο τῶν μπαλονιῶν!

Κάθεται μπροστὰ σ' ἓνα μαρμάρινο τραπέζι καὶ ἀρχίζει πειράματα μετὰ διάφορες χημικὲς οὐσίες.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, σηκώνει τὸ κεφάλι του, τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρά. Ἔχει θρῆ τὸ ἀντίδοτο τοῦ «ἰλαροῦ» καὶ τοῦ «πένθιμου» ἀερίου, ἓνα παράξενο πρᾶσινωπὸ ὑγρὸ.

Πίνει ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ καὶ δίνει νὰ πιοῦν ὅλοι οἱ φίλοι του, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ του, ἡ Ἑλσα, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτοίπ.

— Τώρα, λέει τέλος ὁ Ἑλσας, ποὺ γίναμε ἄτρωτοι, ἄς ἐτοιμαστοῦμε γιὰ ν' ἀρχίσουμε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν νέων ἐχθρῶν μας!

Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ
κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι συγκεντρωμένοι πάλι ἐπάνω στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ τους. Ὁ Κοντοστούπης ἔχει μείνει μέσα στὸ σπίτι γιὰ νὰ φρουρῇ τὴν Ἑλσα καὶ τὸν Τσιπιτοίπ.

—Θὰ περιμένουμε νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους πολλὰ μπαλόνια μαζί κι' ἔπειτα θὰ κυνηγήσουμε ἓνα ὁ καθένας, λέει ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος. Ἐλπίζω νὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ κρησφύγετό τους, τὴν

πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχονται!

Περνοῦν μερικὰ λεπτά!

Ξαφνικά, ἓνα σμήνος ἀπὸ μεγάλα μπαλόνια κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Κατεβαίνουν ὁλόϊσα πρὸς τὸ σπίτι. Οἱ φίλοι μας τὰ ἀφήνουν νὰ χαμηλώσουν στὴν ταράτσα. Τὰ μπαλόνια τοὺς ἀγγίζουν ἀφήνοντας ἓνα σιγανὸ σφύριγμα καὶ ἀνυψώνονται πάλι.

Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως δὲν ταξιθεύουν πρὸς τὸν οὐρανὸ μόνα τους. Ἐπίσω τους πετοῦν καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι μετὰ τὸν Ἑλ Γκρέκο, σκίζοντας τὰ ἄστρα μετὰ ταχύτητα καὶ λυγεράδα!

Ὁ Ἑλληνας παρακολουθεῖ τὸ μπαλόνι ποὺ διάλεξε μετὰ ἀγωνία. Θὰ θρῆ τὸ κρησφύγετο τῶν σατανικῶν αὐτῶν πλασμάτων; Θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ ἐξοντώσῃ ὅλα ἢ αὐτὴ τὴ φορά ἢ Ἀνθρωπότης εἶναι καταδικασμένη νὰ ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς, αὐτοκτονώντας κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ τρομεροῦ ἀερίου τους;

Κυττάζει γύρω. Πρὸς τὰ δεξιὰ του, σὲ πολλὴ μεγάλῃ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτόν, ἡ Ντιάνα, ἡ ἀγαπημένη του πετάει πίσω ἀπὸ ἓνα ἄλλο μπαλόνι. Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραινὸς δὲν φαίνονται πούθενά.

Κυττάζει πρὸς τὰ πάνω καὶ ἓνα ρίγος διαπερνάει τὴν καρδιά του. Ἐκεῖ, καταμεσῆς στὸν οὐρανὸ, πλέει ἓνα καταπληκτικὸ πρᾶγμα, τὸ δν ποὺ εἶχε διακρίνει γιὰ μιὰ στιγ-

μή, νωρίτερα την ίδια μέρα.

Είναι ένα τεράστιο όν, πράσινο και φριχτό!

Μοιάζει με μία γιγάντια τσούχτρα της θάλασσας ή μ' ένα πελώριο χταπόδι!

Στέκεται εκεί, μέσα στο γαλάζιο οὐρανό, μετέωρο, ασάλευτο, αίνιγματικό! Μόνο τὰ πλοκάμια του, που είναι άπλωμένα γύρω, σαλεύουν που και που άργά και άνεπαίσθητα...

“Ένα ζευγάρι μεγάλα, τρομερά μάτια, στο έπάνω μέρος του, κυττάζουν τόν Έλ Γκρέκο, που πλησιάζει, μ' ένα ψυχρό άπαισίο θλέμμα!

Στό κάτω μέρος του κορμιού του χάσκει ένα μεγάλο, στρογγυλό και σκοτεινό άνοιγμα.

Στό άνοιγμα αυτό χώνεται τό μπαλόνι που κυνηγάει ό “Έλληνας. Ό Έλ Γκρέκο πιέζει τό κουμπι του ρολογιού - ραδιομπου, που έχει στό χέρι του, και λέει:

—Υπεράνθρωποι! Έδω Έλ Γκρέκο! Άνακάλυψα τήν πηγή τών μπαλονιών! Έλάτε στό μέρος του οὐρανού όπου θά δήτε μία φωτοβολίδα νά σκάζη!

Βγάξει άπό τήν τσέπη του μία μικροσκοπική ρουκέττα και, πιέζοντας ένα κουμπάκι, τήν αφήνει έλεύθερη. Η ρουκέττα άνυψώνεται γοργά και σκάζει σέ μικρή άπόστασι άπό τό τέρας, σκορπίζοντας γύρω μία έκτυφλωτική λάμψη.

Τήν ίδια στιγμή, άπό τήν

κοιλιά του γιγάντιου τέρατος τών οὐρανών θγαίνουν άμέτρητα μπαλόνια και όρμούν προς τό μέρος του. Συνωστίζονται γύρω του, σφυρίζοντας και έξαπολύοντας τό τρομερό άερίό τους!

Μά ό “Έλληνας δέν παθαίνει τίποτα! Ό όργανισμός του είναι προστατευμένος άπό τό φάρμακο που είχε πιή!

Ό Έλ Γκρέκο τραβάει τό πιστόλι του, τό στρέφει έναντίον τών άλλόκοτων πλασμάτων και πιέζει τή σκανδάλη.

Μία κατακόκκινη φλόγα άναπηδάει και άγγίζει τά μεγάλα μπαλόνια.

“Ένα - ένα, τά παράξενα και άπίστευτα αυτά όντα τών οὐρανών ξεφουσκώνουν λίγο και πέφτουν, πέφτουν με τά άγρια μάτια τους χωρίς ζωή και χωρίς έκφρασι, πέφτουν νεκρά!

Τό κύμα τών μπαλονιών όποχωρεί, διασπάται και σκορπίζει προς κάθε κατεύθυνσι!

Και τότε, μέσα άπό τήν κοιλιά του γιγάντιου τέρατος, που πλέει πάντα στον άέρα πενήντα μέτρα πάνω άπό τόν “Έλληνα ξεπηδάει μία μεγάλη μορφή με άιθρώπινο σχήμα!

Ό Έλ Γκρέκο έκείνην έμια κραυγή έκπλήξεως.

“Η μορφή αυτή είναι ό “Αλλός, ό άνθρωπος - ρομπότ, τό μηχανικό μετάλλινο τέρας με τόν τεχνητό, μεγαλοφυή και έγκληματικό έγκέφαλο, ό μεγαλύτερος - και τρομερότερος έχθρός, που έ-

Και τότε το πιστόλι του
'Ε λ γ κ ρ έ κ ο άφ-
χίζει να ξερνάει αά-
τομική φλόγας, που
νεκρώνει κάθε ζωντα-
νό πλάσμα! 'Από το
κορμί του τέρατος
των ούρανων ξεπη-
δάει ένα άνατριχια-
στικό ούρλιαχτό, που
θυμίζει έκατό άντια-
εραπορικές σειρήνες
μαζί και συγχρόνως
τις σειρήνες χύλιων
πλοίων!...

χει ποτέ γνωρίσει το ανθρώπινο γένος, ό πιδ άκατανίκητος αντίπαλος που έχουν ποτέ αντιμετωπίσει οι 'Υπεράνθρωποι κι' ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Ό "Α λ λ ο ς ρίχνεται έναντίον του "Ελληνα, μουγρίζοντας με λύσσα και άπεραντο μίσος:

— Πάλι μπαίνεις έμπόδιο στο δρόμο μου, άτιμε "Ελληνα! Πάλι κατώρθωσες νά γίνης άτρωτος στις επιθέσεις μου! Τό άέριο τών μπαλονιών μου δέ σου κάνει τίποτα!

Ή γροθιά του ρομπότ κινείται με ασύλληπτη ταχύτητα προς τό κεφάλι του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Μά τό άδάμαστο 'Ελληνόπουλο είναι πιό γοργό. Με μία συστροφή του σώματός του άποφεύγει τό χτύπημα, κινείται προς τά πλάγια, σφίγγει τη γροθιά του και χτυπάει τό ρομπότ κατάστηθα.

Ό μηχανικός άνθρωπος τινάζεται προς τά πίσω, θογώντας υπόκωφα και θλαστή μώντας φριχτά. Τά ψυχρά, αλλόκοτα μάτια του πετούν κρδεις στίβες μίσους.

Τό μεγάλο μετάλλινο κορμί του κάνει ένα γοργό έλιγμό και επιτίθεται πάλι έναντίον του "Ελληνα.

Αυτή τη φορά, ή όγκώδης γροθιά του βρίσκει τό στόχο της. Χτυπάει τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο στο σαγόνι! Ό ήρωάς μας, μουγγρίζοντας από τόν πόνο, στριφογυρίζει γύρω άπό τόν έαυτό του και τινάζε-

ται προς τά πάνω με άπίστευτη όρμη!

Σκίζει τόν άέρα σαν ρουκέττα και πηγαίνει και πέφτει πάνω στο γιγάντιο, φριχτό τέρας τών ουρανών!

Πρίν προλάβη νά συνέλθη και νά αντισταθί, τά τεράστια, όγκώδη και πανίσχυρα πλοκάμια του καταπληκτικού όντος τυλίγουν τό κορμί του και τό σφίγγουν με τόση δύναμη ώστε ό "Ελληνας, παρ' όλη τήν άντοχή του και τίς συσκευές που προστατεύουν τό σώμα του, νιώθει τά κόκκαλά του νά τρίζουν και τήν ανάσα του νά κόβεται!

Ό πόνος που αισθάνεται είναι άθάσταχτος και από τό στήθος του θγαίνει ένα μακρόσυρτο θογγητό!...

Για τόν
΄Αγαπημένο της!

ΤΟ ΡΟΜΠΟΤ η γαίνει κοντά του και ξεσπάει σε δαιμονικό, άποτρόπαιο γέλιο.

— Χά, χά, χά! "Επεςες πάλι στην παγίδα, παλιοέλληνα!, γρυλλίζει. Είσαι πάλι αιχμάλωτός μου! Τίποτα τώρα δέν μπορεί νά σε σώση! Και τίποτα δέν μπορεί νά σώση τήν ανθρωπότητα! Μόνο νεκρός θά μπορέσης νά ξεφύγης από τήν άγκαλιά του τέρατός μου!... Είναι ή μεγαλύτερη και μεγαλοφύεστερη έφεύρεσί μου αυτή, "Ελληνα! Με τό ασύγκριτο μυαλό μου κατώρθωσα σιγά - σιγά νά

δημιουργήσω τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ὄν, πού ἡ δύναμί του εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δύναμι ἐκατὸ Ὑπερανθρώπων μαζί! Ἐκεῖνο ὁμῶς πού κάνει τὸ τέρας μου φοβερὸ εἶναι ὅτι γεννᾷ καὶ ἄλλα πλάσματα, σὰν μπαλόνια, πού ἐξαπολύουν —ὅταν τὰ ἀγγίζει— ἕνα ἀέριο πού ξέρεις τὰ ἀποτελέσματά του! Τὰ πλάσματα αὐτά, ὅταν ἐξαπολύσουν τὸ ἀέριο τους, γυρίζουν πίσω ἐδῶ, στὴ μάνα τους, καὶ θυζαίνονται τὴν γεμίζουν πάλι ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἀέριό τους! Οὐτε ὁ ἴδιος ὁ Φάουστ (*), ὁ δημιουργός μου, δὲν θὰ μπορῶσε νὰ ὀνειρευτῇ μιὰ τέτοια ἀνακάλυψι καὶ μιὰ τέτοια ἐκδίκρισι ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων! Αὐτὴ τὴ στιγμή πού μιλάμε, κάτω στὴ Γῆ, χιλιάδες ἄνθρωποι αὐτοκτονοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ αερίου τῶν μπαλονιῶν μου! Θά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Κάτι τὸν χτυπάει στὴν πλάτη μὲ τόση δύναμι, ὥστε τὸ μεγάλο κορμί του τινάζεται πενήντα μέτρα μακριά!

Εἶναι ἡ Ἀστραπή, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου! Ὁ θυμὸς της ἐναντίον τοῦ Ἄλλου γιὰ τὴ νέα αὐτὴ αἰχμαλωσία τοῦ ἀγαπημένου της εἶναι τόσο δυνατός, ὥστε τὸ ὄμορφο πρόσωπό της παραμορφώνεται ἀπὸ τὶς συσπάσεις!

Τὸ κορίτσι γυρίζει πρὸς

τὸν Ἑλληνα.

— Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο !, λέει μὲ ἀγωνία. Θά σέ ἐλευθερώσω!

— Μή... μὴν πλησιάσης!, μουρμουρίζει μὲ δυσκολία τὸ Ἑλληνόπουλο πού τὸ κορμί του συστρέφεται πάντα ἀπὸ τὸν πόνο ἀνάμεσα στὰ πλοκάμια τοῦ φριχτοῦ ὄντος. Ἄν σέ ἀρπάξουν τὰ πλοκάμια μου, εἶσαι χαμένη. Μὴν πλησιάσης, Ντιάνα!

Ἡ Ἀστραπή διστάζει γιὰ μιὰ στιγμή. Ὅχι πὼς φοβᾶται γιὰ τὸν ἑαυτὴς! Εἶναι πρόθυμη νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ της γιὰ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Δὲ θέλει ὁμως νὰ τὴν θυσιάσῃ μάταια χωρὶς νὰ τὸν σώσῃ!

Κάνει, λοιπόν, μιὰ στροφὴ στὸν ἀέρα, ἀνυψώνεται καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ φριχτοῦ πλάσματος ἀπὸ πάνω. Ἡ γροθιά της, μικροσκοπικὴ ἀλλὰ θαυματουργή, σηκώνεται καὶ πέφτει, σηκώνεται καὶ πέφτει, χτυπώντας τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν στὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ μάτια!

Τὸ τρομακτικὸ ὄν συσπάται ἀπὸ τὸν πόνο!

Ἀπὸ τὸ στόμα του θγαίνει ἕνα ὑπόκωφο μουγγρητό, σὰν μακρυὴ θροντή, ἐνῶ τὰ πλοκάμια του ἀνυψώνονται γιὰ νὰ συλλάβουν τὸ κορίτσι!

Ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς κοιλιάς του ἐκατοντάδες μπαλόνια θγαίνουν, κυκλώνουν τὴν Ντιάνα καὶ τὴν ἀγγίζουν ἀπ' ὀφθαλμοὺς μεριές ἐξαπολύοντας τὸ φοβερὸ ἀέριό τους!

Ἡ Ἀστραπή, προστατευμένη

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 31--41.

από το αντίδοτο του Έλ Γκρέκο, δεν παθαίνει τίποτα και η γροθιά της έξακολουθεί να σφυροκοπή το τέρας, πού τα πλοκάμια του δεν μπορούν να την φτάσουν!

Το γιγάντιο δν συσπάται όλο και πιο πολύ από τον πόνο. Ξαφνικά όμως ο Άλλος πλησιάζει πετώντας με όρμη και χτυπάει την Άστραπή στο πίσω μέρος του κεφαλιού της!

Το κορίτσι χάνει την ισορροπία του και πέφτει ανάμεσα... στα πλοκάμια του όντος πού την τυλίγουν άμέσως!

Το λυγερό κορμί της σπαράζει από τον πόνο. Οί λεπτοί άλλα πανίσχυροι μυώνες της φουσκώνουν και τα μέλη της προσπαθούν να έλευθερωθούν, μά χωρίς αποτέλεσμα! Τά τρομερά πλοκάμια σφίγγουν, σφίγγουν, σφίγγουν, σφίγγουν άδυσώπητα!

Ο Έλ Γκρέκο, με το πρόσωπο κατακόκκινο και μουσκεμένο στον ιδρώτα από το μαρτύριο, βλέπει την άγαπημένη του να πέφτη στη φριχτή παγίδα και η ψυχή του ματώνει.

Πλησιάζει άραγε το τέλος τους; Είναι καταδικασμένοι να πεθάνουν μέσα στην αποτρόπαια άγκαλιά του έξακομμου και φρικιαστικού αύτου όντος; Είναι γραφτό τους να μη θγούν ζωντανοί από το θανάσιμο άγκάλιασμα των πανίσχυρων αύτων πλοκαμιών;

Προσπαθεί και πάλι να έλευθερώση τά μπράτσα του,

μά δεν κατορθώνει τίποτα!

"Αν μπορούσε, τουλάχιστον να φτάση με την άκρη των δαχτύλων του το πιστόλι του πού κρέμεται από τη ζώνη του...

Μά τα πλοκάμια του τέρατος τον σφίγγουν όλο και πιο πολύ, κρατώντας τά μπράτσα του άκίνητα πάνω στα πλευρά του.

Ξαφνικά, δυο σημάδια κάνουν την εμφάνισή τους μακρτά, μέσα στο γαλάζιο φόντο του ούρανοϋ. Τό ένα κόκκινο και τό άλλο κίτρινο. Εί ναι ό Ύπεράνθρωπος κι' ό Κεραυνός!

"Ερχονται για να βοηθήσουν τον Έλ Γκρέκο και την Άστραπή!

Ο Άλλος τους βλέπει και πετάει προς τό μέρος τους για να συγκρουσθή μαζί τους.

Συγκρούονται, μά ή σύγκρουσι δεν είναι εύνοϊκή για τό κτηνώδες ρομπότ. Ο Ύπεράνθρωπος κι' ό Κεραυνός είναι τόσο μανιασμένοι έναντίον του, ώστε οί γροθιές τους τον χτυπούν με άφάντα στη δύναμι και τον στέλνουν να ταξιδέψη μακρτά μέσα στον άδειο άέρα, στριφογυρίζοντας σαν σβούρα!

Ο Ύπεράνθρωπος κι' ό Κεραυνός πετούν τώρα όλότσια προς τό γιγάντιο τέρας των ούραων, πού κρατεί αίχμηλάωτα δυό από τά πιο άγαπητά τους πρόσωπα.

Ο Έλ Γκρέκο φωνάζει από μακρτά.

— Χτυπήστε τό στο κεφάλι

‘Υπεράνθρωποι! Προσέξτε νά μὴ σᾶς ἀρπάξουν τὰ πλοκάμια του!

Οἱ ‘Υπεράνθρωποι, πατέρας καὶ γιός, διαγράφουν ἓνα ἡμικύκλιο καὶ ὁρμοῦν ἐναντίον τοῦ φριχτοῦ ὄντος ἀπὸ ψηλά.

Οἱ γροθιές του ἀνυψώνονται καὶ κατεβαίνουν μετ’ ἀφάνταστη δύναμι καὶ μανία πάνω στὸ κεφάλι τοῦ τρομεροῦ τέρατος. Αὐτὸ ἀφήνει ἓνα ἔκκωφαντικὸ μουγγρητὸ πόνου καὶ δλόκληρο τὸ γιγάντιο κορμὶ του συσπᾶται καὶ συστρέφεται, σφίγγοντας ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὴν ‘Αστραπή!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος κι’ ὁ Κεραυνὸς ἐπιτίθενται πάλι. Οἱ γροθιές τους σηκώνονται καὶ πέφτουν, σηκώνονται καὶ πέφτουν, κάνοντας τὸ τέρας νὰ συσπᾶται ὅλο καὶ περισσότερο καὶ νὰ βογγάει μετ’ ἀπόγνωσι. Τὰ πλοκάμια του ἀρχίζουν νὰ χαλαρώνουν κάπως!

— Κουράγιο!, φωνάζει ὁ ‘Ελληνας λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνο. Λίγο ἀκόμα καὶ τὸ θηρίο θὰ μᾶς παρατήσῃ!

Μά, ξαφνικά, μιὰ σιλουέτα σκίζει τὸν ἄερα κι’ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους οὐρλιάζοντας μετ’ ἄλγος. Εἶναι ὁ ‘Α λ λ ο ς!

Οἱ ‘Υπεράνθρωποι παρατοῦν γιὰ μιὰ στιγμή τὸ τέρας καὶ γυρίζουν γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν!

Αὐτὸ εἶναι ἓνα πολὺ μεγάλον σφάλμα!

Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν κἀνει μιὰ ἀπότομη στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὰ πλοκάμια του τυλίγουν τὰ κορμιά τῶν ἡρώων μας! Τὰ τυλίγουν καὶ τὰ σφίγγουν μετ’ ἀπίστευτῇ δύναμι!

— “ὦωωωωχ!, κάνει ὁ Κεραυνὸς ἀπὸ τὸν πόνο.

— Χά, χά, χά!, γελάει δαιμονικά ὁ μηχανικὸς μεταλλινὸς ἄνθρωπος. ‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ ‘Υπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι’ ἡ ‘Αστραπή, αἰχμάλωτοί μου! Οἱ ‘Υπεράνθρωποι κι’ ὁ τρομερὸς ‘Ελληνας θὰ πεθάνουν σὲ λίγο μέσα στὴν ὁμορφὴ ἀγκαλιὰ τοῦ πλάσματός μου!

‘Ο ‘Ελληνας ‘Υπεράνθρωπος τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ ἀνήμεορὴ λύσσα. Τὸ σατανικὸ ρομπὸτ μετ’ ὅλην ἐγκληματικὴν μηχανικὴν ἐγκέφαλον τοὺς ἔχει παγιδεύσει! Εἶναι ὅλοι τους καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸν πιὸ φριχτὸ θάνατον! Εἶναι...

Μιὰ κραυγὴ χαρᾶς θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του.

Τὸ ἓνα του μπράτσο δὲν νοιώθει τὸ ἴδιο σφίξιμον ὅπως πρὶν. Τὸ τέρας, γιὰ νὰ πιᾶσθαι καλύτερα τὰ θύματά του, μετακίνησε λίγο τὰ πλοκάμια του.

Καταβάλλοντας μιὰ ὑπέροχτη προσπάθεια, ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο χαμηλώνει γοργὰ τὸ χερί του. Τὰ δάχτυλά του ἀγγίζουν τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του καὶ σφίγγονται γύρω της.

Τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ τὸ δάχτυλό του ἀκουμπάει

πάνω στή σκανδάλη που έκτο ξεύει την «άτομική φλόγα» τη φλόγα που άπονεκρώνει κάθε ζωντανό όργανισμό!

**Τò τέλος
του Τέρατος**

ΙΓΑ - σιγά, στρέφει την κάννη και την άκουμπάει σ' ένα πλοκάμι. Τραβάει τη σκανδάλη.

Μιά κατακόκκινη φλόγα ξεπηδάει από τò στόμιο του πιστολιού και τυλίγει τò πλοκάμι.

Αυτό που έπακολουθεί είναι καταπληκτικό.

Ένα άνατριχιαστικό ούρλιαχτό ξεπηδάει μέσα από τò σώμα του τέρατος. Τά πλοκάμια του άνοιγουν, έλευθερώνοντας τούς 'Υπερανθρώπους και τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

Οί ήρωές μας μουδιασμένοι και ζαλισμένοι πετούν για μερικές στιγμές γύρω άπό τò θηρίο, που έξακολουθεί νά συσπάται!

Έπειτα, ένw ό 'Υπεράνθρωπος, ό Κεραυνός κι' ή 'Αστραπή όρμούν έναντίον του 'Α λ λ ο υ, που παρακολουθεί κατάπληκτος την άπροσδόκητη αύτή σκηνή, ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο στρέφει τò πιστόλι του προς τò τέρας.

Τò δάχτυλό του πιέζει πάλι τη σκανδάλη της «άτομικής φλόγας»!

Η κόκκινη φωτιά που ξεπηδάει χτυπάει τò τέρας στή μέση του άποκρουστικού κορμιού του.

Τò ούρλιαχτό που θγαίνει από τò σώμα του είναι τόσο δυνατό και τόσο διαπεραστικό, ώστε ένα κύμα άέρα μετατοπίζεται μέ όρμη σπρόχνοντας μακριά τόν 'Α λ λ ο, τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και τούς 'Υπερανθρώπους!

Τò τέρας τών ούρανών κινείται τότε μέ γρηγοράδα προς τò μέρος του 'Ελληνα για νά τόν άρπάξη μέ τά τρομερά πλοκάμια του.

Μά ή «άτομική φλόγα» τόν ξαναχτυπάει και τò ίδιο ούρλιαχτό άντηχεί πάλι, ένw τò έξώκοσμο πλάσμα συστρέφεται και συσπάται σάν ένα γιγάντιο χταπόδι, που τò έχει κανείς καρφώσει μ' ένα καμάκι!

Άπό τη σκοτεινή μεγάλη τρύπα της κοιλιάς του θγαίνουν έκασοντάδες μπαλόνια, που ταξιδεύουν για λίγο στον άέρα κι' έπειτα πέφτουν προς τη γή νεκρά!

Γιά δεύτερη φορά, τò τέρας δοκιμάζει νά έπιτεθί έναντίον του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Μά και πάλι ή «άτομική φλόγα» άγγίζει τò άποκρουστικό κορμί του.

Αύτη τη φορά, τò ούρλιαχτό του είναι κάτι άφάνταστο και άπερίγραπτο. Είναι σάν νά άντηχούν έκασό άντιαεροπορικές σειρήνες μαζί και νά σφυρίζουν συγχρόνως χίλια θαπόρια!

Τò θηρίο γυρίζει άνάποδα και άρχίζει νά πέφτει!

Πέφτει λοξά, άργά στήν άρχή και πò γοργά έπειτα, ένw συγχρόνως στριφογυρίζει

ὅπως ὅταν ἀφήση κανεὶς ἓνα χαρτί νὰ πέσῃ ἀπὸ ψηλά!

Μαζί του πέφτουν καὶ ἀμέτρητα ἀπὸ τὰ φριχτά ἐκεῖνα μπαλόνια, πού εἶχαν σκορπίσει τὴ δυστυχία καὶ τὸ θάνατο στοὺς ἀνθρώπους.

Δὲν πέφτουν στὴ στεριά, ἀλλὰ στὸν ὠκεανό, πού ἀπλώνεται γαλανὸς καὶ ἀπέραντος λίγο πιὸ πέρα! Τὰ νερά καταπίνουν γιὰ πάντα τὰ τέρατα αὐτά, πού εἶχαν ἀπειλήσει μὲ καταστροφὴ ὁλόκληρὴ τὴν Ἀνθρωπότητα!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο παρακολουθοῦν μὲ φρίκη καὶ δέος τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ σκηνὴ ξεχνώντας τὸν Ἀ λ λ ο, τὸν δημιουργὸ τῶν τεράτων.

Ὅταν μιὰ στιγμὴ ἀργότερα συνέρχονται καὶ κυττάζουν γύρω, τὸ ρομπὸτ δὲν φαίνεται πουθενά.

— Ὁ Ἀ λ λ ο ς! φωνάζει ἡ Ἀστραπὴ. Ἐξαφανίστηκε!

— Στὸ σπίτι!, φωνάζει ὁ Ἕλληνας. Γρήγορα στὸ σπίτι! Φοβοῦμαι μήπως ἐπιτεθῇ ἐκεῖ ἐναντίον τῶν δικῶν μας!

* * *

Τὴν ἴδια στιγμὴ στὸ σπίτι τῶν Ὑπεράνθρωπων, ὁ Κοντοστούπης, ὁ Τσιπιτσιπ κι' ἡ Ἐλσα εἶναι κλεισμένοι μέσα, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τῶν ἡρώων μας.

Ἡ Ἐλσα εἶναι χλωμὴ κι' ὁ Τσιπιτσιπ φαίνεται φοβισμένος, μὰ ὁ Κοντοστούπης τρέμει ὁλόκληρος ἀπὸ τὸν τρόμο πού νοιώθει. Δὲν μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴν κἀνὴ τὸν παλληκαρᾶ ὅπως συνήθως.

— Γιά... γιατί δὲν μὲ πῆραν μαζί τους; λέει μὲ φωνὴ πού τρέμει ὅσο κι' ἂν ὁ νάνος προσπαθῇ νὰ τὴν κἀνὴ σταθερῇ. Ποιὸς θὰ τοὺς προστατεύσῃ ἀπὸ τοὺς διαφόρους κινδύνους; Ἐ; Τί θὰ κάνουν χωρὶς τὸν τρομερὸ Κοντοστούπη; Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

— Μὰ ἐσύ τρέμεις ἀπὸ τὸ φόβο!, λέει ὁ Τσιπιτσιπ.

— Ἀπὸ τὸ φόβο; ξεφωνίζει ὁ νάνος. Φοβάμαι ἐγὼ τίποτα στὸν κόσμο, ρέ παλιότερατάκι; Τρέμω ἀπὸ τὴν... σύγχυση! Φοβάμαι μήπως τοὺς πετύχῃ ὁ Ἀ λ λ ο ς καὶ δὲν εἶμαι ἐκεῖ κοντά γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξω ἀπὸ τὸ λαϊμό καὶ νά... Παναγίτσα μου!

Ἐνας τρομακτικὸς πάταγος ἀκούγεται ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Ἡ πόρτα τῆς θεράντας καταρρεῖ! Ὁ Ἀ λ λ ο ς, τὸ πανίσχυρο μετάλλινον ρομπὸτ, μπαίνει σὰν ρουκέττα μέσα στὸ σπίτι!

— Ἄγιε Ὀνούφριε!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης. Σώσε με!

Τὸ γιγαντώσωμο ρομπὸτ σηκώνει τὰ ὀγκώδη μπράτσα του γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ ἐκδι

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

iiiiii

μὴ μεγάλη ἐκκληξί

κηθῇ τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τὸν Ἑλ Γκρ ἐκ ο, σκοτώνοντας τὴν Ἑλσα, τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπι- τοίπ καὶ θάβοντας τοὺς κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ!

Πρὶν ὅμως τὰ μπράτσα του κατεβούν καὶ χτυπήσουν, ὁ Κοντοστούπης ἀντιδρᾷ ἐνστικτωδῶς, χωρὶς νὰ καταλαβαῖ νη καλὰ - καλὰ τι κάνει!

Τὸ κορμί του διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τεντωμένο, μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, σὰν ζωντανὴ βολίδα.

— Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Φάουστ!, δηλώνει τὸ κορίτσι.

Χτυπάει τὸ ρομπὸτ κατὰ- στηθαί!

Ὁ μηχανικὸς ἄνθρωπος, μουγγρίζοντας σὰν θυμωμένο λιοντάρι, τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω, περνάει ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, σκοντάφτει στὸ πεζοῦλι τῆς θεράντας καὶ πέφτει στὸν κῆπο.

Ἀφήνοντας μιὰ νικητήρια κραυγὴ, ὁ νάνος τρέχει γιὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ ρομπὸτ!

Μὰ λογαριάζει χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Πρὶν καλὰ - καλὰ φτάσῃ κοντά του, ὁ Ἄλλος τινάζεται ὀρθίος, ἀπλώνει τὰ τρομερὰ μπράτσα του, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη, τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν χτυπάει χάμω!

— ὦωωχ!, κάνει ὁ νάνος. Πεθαίνω! Μὲ δολοφονεῖ τὸ τέρας!

Τὸ ρομπὸτ τὸν ἀρπάζει πάλι, τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν ξαναχτυπάει χάμω.

Ὁ Κοντοστούπης βογγάει ὑπόκωφα αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ νοιώθει ἕναν ἀνυπόφορο πόνο νὰ διαπερνάει τὸ κορμί του καὶ νὰ φτάνῃ ὡς τὸ μεδοῦλι τῶν κοκκάλων του.

Βάζει τὰ... κλάματα!

— ὦχούουουου! Δὲν ντρέπεσαι κοτζάμ μαντράχαλος νὰ χτυπᾷς ἕνα παιδάκι; ὦχ ἢ καρδούλα μου!

Τὸ ρομπὸτ τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν χτυπάει χάμω πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι, ὥσπου ὁ δυστυχισμένος νάνος γίνεται ἕνα κουρέλι, χωρὶς θέλησι νὰ ἀντισταθῇ, μὲ ὀλόκληρο τὸ κορμί του πονεμένο καὶ μω-

Τὰ πλοκάμια τοῦ τέρατος ἀρπάζουν τὸν "Ἕλληνα!

λωπισμένο, με τὰ μάτια θολωμένα!

Τέλος, ὁ "Α λ λ ο ς τὸν ἀφίνει χάμω καὶ τὸ ὀγκῶδες μεταλλινὸ πόδι του σηκώνεται γιὰ νὰ τὸν πατήσῃ με φόρα καὶ νὰ τὸν συνθλίψῃ!

Ἡ Φάουστα

ΚΑΙ ΤΟΤΕ συμβαίνουν δυὸ πράγματα με ἀστραπιαία ταχύτητα. Ὁ Κοντοτούπης, συγκεντρώνοντας με ἀπόγνωσι κάθε ὑπόλοιπο δυνάμεως πὺ τοῦ ἀπομένει, συστρέφει καὶ μετατοπίζει τὸ κορμί του καὶ τὸ πόδι τοῦ ρομπὸτ χτυπάει χάμω, ἀνοί-

γοντας ἓνα μικρὸ λάκκο στὸ χῶμα!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατεβαίνει κάτι ἀστραφτερὸ καὶ παράξενο. Εἶναι ἓνα ἀερόπλοιο, πὺ τὸ κάτω μέρος του εἶναι πλακουτσὸ καὶ τὸ ἐπάνω σφαιρικό, καὶ θυμίζει τοὺς γυάλινους κ ὠ δ ω ν ε ς πὺ χρησιμοποιοῦν στὴ χημεία. Εἶναι σὰν νὰ ἔκοψαν μιὰ πελώρια γυάλινη σφαῖρα στὴ μέση καὶ νὰ ἔβαλαν στερεὸ πάτωμα στὸ ἓνα ἡμισφαίριο.

Τὸ ἀερόπλοιο, πὺ κινεῖται με μιὰ σειρὰ ἀπὸ ρουκέττες, κατεβαίνει γοργὰ καὶ σταματᾷ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο - ρομπὸτ.

Μέσα στὸν κώδωνα εἶναι καθισμένο ἓνα ὁμορφο κορίτσι. Εἶναι ξανθὴ καὶ φορεῖ κόκκινη μπλούζα, κίτρινη κυλὸττα ἵππασίας καὶ κόκκινες, ψηλές μπότες. Τὰ γαλανὰ μάτια τῆς λάμπουν μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι καθὼς κυττάζουν τὸ μηχανικὸ ἄνθρωπο.

Τὸ ρομπὸτ μένει σαστισμένο καὶ ἀσάλευτο γιὰ μερικὲς στιγμές. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει. Ποιὰ εἶναι ἡ ἄγνωστη αὐτῇ γυναῖκα μὲ τὸ ὁμορφο πρόσωπο καὶ τὰ παράξενα μάτια;

Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται μὲ τὸ περίεργο αὐτὸ διαφανές ἀερόπλοιο; Γιατί ἦρθε καὶ σταμάτησε μπροστὰ του;

Μὰ ὁ μηχανικὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι συνηθισμένος νὰ χά νη τὴν ὥρα του σὲ σκέψεις. Γι' αὐτὸν ἓνα πρᾶγμα εἶναι ξεκάθαρο. Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐμφάνισι ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στὰ καταστρεπτικὰ σχέδιά του.

Γρυλλίζοντας ὑπόκωφα ὀρμαεὶ ἐναντίον τοῦ ἀερόπλοιου καὶ ἡ ὀγκώδης γροθιά του χτυπάει μὲ ἀφάνταστη δύναμι τὰ γυάλινα τοιχώματά του.

Μὰ τίποτα δὲ συμβαίνει!

Τὰ γυάλινα τοιχώματα δὲν σπάζουν! Τὸ ἀερόπλοιο δὲν παθαίνει τίποτα κάτω ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα τῆς μεταλλικῆς γροθιάς τοῦ "Α λ ο υ!

Μουγγρίζοντας ἀπὸ μανία, ὁ κτηνώδης μηχανικὸς ἄνθρωπος χτυπάει καὶ ξαναχτυπάει

τὸ ἀερόπλοιο, μὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ξαφνικά, τέσσερις μορφές προσγειώνονται ὀλόγυρα. Εἶναι οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι κ' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Γιὰ μιὰ στιγμή, στέκουν κ' αὐτοὶ ἀσάλευτοι, ξαφνιασμένοι μπροστὰ στὸ ἀλλόκοτο ἀερόπλοιο μὲ τὸ ὁμορφο ξανθὸ κορίτσι.

Ἐπειτα ὅμως γυρίζουν γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ "Α λ ο υ.

Τότε τὸ σφαιρικὸ γυάλινο τεῖχος τοῦ ἀερόπλοιου ἀνοίγει στὰ δυὸ καὶ τὸ κορίτσι πηδάει ἔξω. Στὸ χέρι τῆς κρατᾷ ἓνα πιστόλι.

— Σταῆτε!, φωνάζει. Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ Ὑπεράνθρωποι, ἀφήστε με νὰ κανονίσω μόνη μου τοὺς λογαριασμοὺς μου μὲ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ρομπότ!

Ὁ "Α λ λ ο ς μ' ἓνα μουγρητὸ χυμαεὶ ἐναντίον τῆς.

Πρὶν ὅμως τὴν ἀγγίξη, τὸ πιστόλι τοῦ κοριτσιοῦ ἐκπυρσοκροτεῖ. Μιὰ φλόγα χτυπάει τὸ ρομπὸτ κατὰσθηθαι καὶ τὸ κάνει νὰ τιναχθῇ μακριὰ διπλωμένο στὰ δυὸ.

Ὁ "Α λ λ ο ς ἀνακτᾷ τὴν ἰσορροπία του καὶ δοκιμάζει νὰ ἐπιτεθῇ πάλι ἐναντίον τοῦ κοριτσιοῦ. Μὰ καὶ πάλι τὸ τρομερὸ πιστόλι ἐκπυρσοκροτεῖ στέλλνοντάς τον εἴκοσι μέτρα μακριὰ, πάνω στὸν τοῖχο τοῦ κήπου!

Τὸ κορίτσι τρέχει τῶρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μηχανικοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπίθεσί της, μὰ ὁ "Α λ

λ ο ς δὲ φαίνεται νὰ θέλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ «παιχνίδι».

Ἀπογειώνεται, μὲ το κτηνώδες πρόσωπό του συσπασμένο ἀπὸ μανία. Σαλεύει τὴ γροθιά του μουγγρίζοντας ἀπο ἀνήμπορη λύσσα καὶ ἀπομακρύνεται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα πρὸς τὸν οὐρανό.

Ὁ κορίτσι γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῶν Ὑπεράνθρωπων καὶ τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ θάζει τὰ γέλια:

— Χά, χά, χά, χά! Ἐφυγε ὁ θρασυδείλος! Ἰιοῦ θὰ μοῦ πάῃ ὅμως; Ἀργὰ ἢ γρήγορα θάρρῃ μιὰ μέρα πού θὰ τὸν ἐξοντώσω! Θέλει νὰ γίνῃ ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ἑγκλήματος! Ἐνα μετὰλλιν, ἄψυχο ρομπὸτ νὰ γίνῃ ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ἑγκλήματος!

Γελάει πάλι κι' ἐπειτα λέει:

— Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ Ὑπεράνθρωποι! Ἐρχομαι νὰ σᾶς προτείνω συμμαχία!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο τὴν κυττάζει μὲ ἀπορία.

— Ποιὰ εἶσαι ἐσὺ πού μᾶς προτείνεις συμμαχία; ρωτάει.

Ἐνα παράξενο χαμόγελο φαίνεται στὰ χεῖλη τοῦ κοριτοῦ.

— Εἶμαι ἡ Φάουστα!, λέει.

— Ἡ Φάουστα; ἐπαναλαμβάνει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Ναί! Ἡ Φάουστα. Ἡ κόρη τοῦ... Φάουστ!

Οἱ ἄλλοι μένουں κατάπληκτοι, ἀποσβολωμένοι ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἀπάντησι.

Ἡ κόρη τοῦ Δόκτορα Φάουστ τοῦ μεγαλύτερου ἐγκληματι-

κοῦ ἐγκεφάλου πού εἶχε γνωρίσει ἡ Ἀνθρωπότητα!

Μέσα στὴ σιωπὴ πού ἐπακολουθεῖ, ὁ μισοαναίσθητος Κοντοστουπης σηκώνει τὸ κεφάλι του τραυλίζοντας:

— Ἡ.. ἡ κόρη τοῦ... τοῦ Φάουστ! Παναγίτσα μου!

Καὶ λιποθυμáει!

* * *

Λίγο ἀργότερα, ὁλόκληρη ἡ συντροφιά εἶναι συγκεντρωμένη μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεράνθρωπων. Τὸ ραδιόφωνο μεταδίδει:

«Μὲ χαρὰ πληροφοροῦμε τὸν πληθυσμὸ τῆς Ἀμερικῆς ὅτι ὁ κίνδυνος πέρασε! Τὰ τρομερὰ μπαλόνια ἐπαψαν νὰ κατεβαίνουν καὶ νὰ σκορποῦν τὸ θάνατο! Ὅπως μάθαμε, ὁ ξακουστός Ἑλληνας Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ μάχη, συνέτριψαν τοὺς νέους αὐτοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἀνθρωπότητος! Τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ. Πόσο μεγάλος ἦταν ὁ κίνδυνος φαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι μέσα σὲ

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

;

Μιὰ μεγάλη ἐκπληξι

λίγες ὥρες αὐτοκτόνησαν πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι!...»

Ὁ Κοντοστούπης, πὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ, γρυλλίζει γκρινιαρικά:

— Οἱ ἀχάριστοι! Εἶναι ὅλοι τους ἀχάριστοι!

— Γιατί, Κοντοστούπη; ρωτάει ἡ Ἀστράτη.

— Γιατί δὲν ἀνάφεραν καθόλου τὸ ὄνομά μου ἀνάμεσα στὰ δικά σας! Δὲ φταίνει αὐτοὶ ὅμως. Φταίω ἐγὼ πὺ δὲν... αὐτοκτόνησα νὰ τοὺς ἀφήσω ἔρημους καὶ ὀρφανούς!

Βάζουν ὅλοι τὰ γέλια. Ἐπειτα ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο λέει σοβαρά:

— Ἀς ἀφήσουμε τὰ ἀστεῖα τώρα! Ἐχουμε μιὰ σπουδαία

συζήτησι νὰ κάνουμε!

Γυρίζει στὴ Φάουστα καὶ λέει:

— Ἐξήγησέ μας τί εἶδους συμμαχία θέλεις ἀπὸ μᾶς, Φάουστα! Εἶσαι ἡ κόρη τοῦ πιὸ τρομεροῦ ἐχθροῦ μας, πὺ τὸν ἐξωντώσαμε ἐμεῖς! Πρέπει νὰ μᾶς μισῇς κι' ὄχι νὰ ζητᾷς τὴ συμμαχία μας!

Ἡ Φάουστα ἔμεινε σιωπηλὴ γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἐπειτα εἶπε μὲ ἀργὴ φωνή:

— Εἰμαι ἡ κόρη τοῦ Φάουστ! Ὁ πατέρας μου.. (*)

(*) Τὴ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεως τῆς Φάουστας θὰ τὴν διαβάσετε στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Ὑπερανθρώπου».

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότητα «Ὑπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «Ὑπερανθρώπου» ἔχει καθήκον —τιμητικὸ καθήκον— νὰ φέρνῃ στὸ περιοδικὸ καινούργιους ἀναγνώστες, καινούργιους ὁπαδοὺς τοῦ μεγάλου συμπαιτριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ, Λευκωσία: Σου έστειλα τὸ περιοδικό καὶ ἡμερολόγια. Πέρισσαν 6.500 δραχ. Τι νὰ τίς κάνω; *ΑΝΔΡ. ΠΑΠΑΝΙ ΚΟΛΛΑΟΥ, Λευκωσία: 'Ο κ. 'Αστρίτης σὲ εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ γεμάτα θαυμασμό λόγια σου. Σου έστειλα ἡμερολόγιο. * ΑΛ. ΒΡΑΤΣΑΛΗΝ, Νεοχώρι Ρόδου: Σου έστειλα ἡμερολόγιο. Γιὰ τοὺς χαιρετισμοὺς εὐχαριστῶ. * Χ. ΚΑΝΤΙΩΤΗΝ, 'Αθήνας: Σου έστειλα ἐνθύμιο. 'Ο Κεραυνὸς σὲ εὐχαριστεῖ. * Π. καὶ Σ. ΓΕΜΤΟΝ, Λάρισα: Δὲν πῆρα, φαίνεται, τὸ πρῶτο γράμμα σας, Σάς έστειλα ἡμερολόγιο. * ΚΡ. ΤΣΑΚΑΝ, 'Ορεσιτιάδα: Πῆρα τὰ χρήματα. Φρόντιζε γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. * ΜΥΡ. ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗΝ, Νεάπολιν: Τὰ τεύχη έστάλησαν. 'Οφείλεις 4.000 δραχ. 'Ο Κοντοστούπης δέχεται τὴ μονομαχία! * ΑΙΜ. ΚΟΥΤΣΟΥΡΗΝ, Κασσιόπην Κερκύρας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Σου έστειλα ἐνθύμιο. * Β. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ, Λάρισα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὠραία σου λόγια. Σου έστειλα. * Κ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΝ, Βόλον: Φαίνεται ὅτι κάποια ἀνωμαλία ἔγινε στὴν ἀποστολὴ ἢ ὅτι οἱ ἐχθροὶ τὸ ὑπεριοδικὸ ὠρμάσαν, ὅπως πολλὲς φορὲς σὸ παρελθόν, νὰ τὸ χτυπήσουν ὑποὺλα καὶ ἐγκληματικά. Μὰ ὁ 'Υπεράνθρωπος' δὲ φοβάται κανένα! Θριαμβεύει καὶ θὰ θριαμβεύει! Τεύχος καὶ ἐξώφυλλο σου έστειλα. Σου χρωστῶ 1.500 δραχ. Γράψε μου τί θέλεις νὰ τίς κάνω. * Β. ΤΣΙΟΓΚΑΝ, Καρδίτσαν: Τὰ τεύχη καὶ τὰ ἐξώφυλλα πού θέλεις κάνουν 8.500 μαζί με τὰ ταχυδρομικά, Σου έστειλα ἡμερολόγιο. * Π. καὶ Α. ΛΟΥΚΑΝ, 'Αγ. Θεοδώρους: Εὐχαριστῶ θερμά γιὰ τὴ προσπαθειὰ σας γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ, πού ἔχει ξετρελλάνει ὅλα τὰ 'Ελληνόπουλα! Σάς έστειλα ἡμερολόγιο. * ΑΝΤ. ΗΑΙΑΡΕ'ΙΖΗΝ, Μυτιλήνη: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγκινητικά λόγια σου. Σου έστειλα ἐνθύμιο. * Ι. ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΝ, Δερβένιον: Σου έστειλα. 'Ο Κοντοστούπης θὰ σὲ διαλύει, λέει! * ΔΙΟΝ. ΒΑΣΙΛΑΡΑΚΗΝ, Γλυφάδα: Σου έστειλα ἡμερολόγιο. Φρόντιζε γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιο-

δικοῦ. Τὸ ὄνομα τοῦ φίλου σου εἶναι δυσανήγνωστο. * Ν. ΚΑ'ΙΡΗΝ Ταμπούρια: Σου έστειλα. * Ι. ΓΟΥΡΝΑΝ, 'Αράχωβαν: Σου έστειλα τὰ τεύχη καὶ ἡμερολόγια. 'Οφείλεις 12.000 δραχ. Μπράβο γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. * Π. ΚΡΙΚΕΛΗΝ, Λάρισα: Σου έστειλα τὰ τεύχη. Εὐχαριστῶ τὰ παιδιὰ τῆς Λάρισας γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό τους! Νὰ διαδίδετε τὸ περιοδικό. * Δ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΝ, Βόλον: Σου έστειλα τὸ τεύχος. Γιὰ τὰ θερμά σου λόγια εὐχαριστῶ. * ΕΜΜ. ΔΑΡΑΚΗΝ, Πειραιά: Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. Μπράβο! Σου έστειλα ἡμερολόγιο. 'Ο Κοντοστούπης, λέει, θὰ κατεβῇ σὸν Πειραιά καὶ τότε... ἀλλοίμονό σου! * Β. ΣΤΑΜΑΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιά: 'Ημερολόγιο σου έστειλα, καθὼς καὶ σὸν Μ. ΓΟΥΝΑΡΗΝ καὶ Ι. ΓΟΥΝΑΡΗΝ. * ΑΡ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΝ, Δραπετσώνα: Τὰ ἡμερολόγια έστάλησαν. * ΕΜ. ΑΘΟΥΣΑΚΗΝ, 'Ηράκλειον: Σου έστειλα. * Ι. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΝ, Τρίπολιν: Σάς έστειλα. Τὰ λόγια σου γιὰ τὸν 'Ελ Γκρέκο εἶναι τιμητικά γιὰ σάς! * Ι. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Νικαίαν Λαρίσης: Σου έστειλα. * ΕΠ. ΚΑΚΡΙΔΑΝ, 'Αθήνας: 'Ο 'Αλ λ ο ς θὰ πεθάνῃ σὲ μερικὲς ἐβδομάδες. 'Ο νέος ἥρωας εἶναι ἡ Φάουστα, ἡ κόρη τοῦ Φάουστ. Σὲ λίγο θὰ ἀπολαύσετε ὅλοι οἱ. Κοντοστουπικοί καὶ ὑπέροχο καὶ ἑκακτοδιστικοὶ τὸ περιοδικό «ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ»! Περιμένετε! * Κ. ΚΑΓΣΑΔΡΗΝ, 'Αθήνας: Διάβασε ὅτι ἔγραψα σὸν προηγουμένο. Φρόντιζε γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. * Β. ΚΑΤΣΑΡΑΝ, 'Αθήνας: Σου έστειλα. * Γ. ΜΠΟΥΛΙΝΑΚΗΝ, Θεσσαλονίκη. Συγχαρητήρια γιὰ τὴ συμμετοχὴ σου στὴν 'Αμιλλα Τιμής! Σου έστειλα ἡμερολόγιο. * Π. ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΝ, Χαλάνδρι: Σου έστειλα. 'Ο Κοντοστούπης δέχεται τὴ... μυτομαχία πού τοῦ προτείνεις! * ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΧΡΥΣΑ, Χαλάνδρι: 'Ο Κοντοστούπης λέει ὅτι δὲ μονομαχεῖ μετὰ κορίτσια καὶ μάστιγα μετὶς... μῦτες! * ΛΑΚΗΝ ΒΑΞΑΒΑΝΟΝ, Γ. ΤΣΙΠΑΝ, 'Αθήνας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα. 'Ο Κοντοστούπης σάς καλεῖ σὲ μονομαχία

μέ... λουκούμια! Ποιός θά φάη τὰ περισσότερα! * Γ. ΓΙΟΣΜΑΝ' Θεοσαλονίκην: Τό σκίτσο σου χαριτωμένο. 'Ο Κοντοστούπης, λέει, ἂν θέ πιάσης... οὐρά στά γραφεῖα γιατί ἔλῃς νά φᾶς ἔξω, νάρῃς νά πιᾷ χει τώρα τελευταία πολύ πελατεία καί δέν προλαβαίνει νά δέρῃ! * Π. ΠΟΥΓΚΙΑΛΗΝ, 'Αγ. 'Αναργύρους: Εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα σου. Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο. 'Ο Κοντοστούπης, λέει, θάρῃ καί θά σοῦ... χαλάση τὸ χωριό! * Π. ΜΠΟΥΤΟΝ, 'Αθήνας: Τό γράμμα σου ἦταν ἕνα ἀπό τὰ πιό θερμά πού ἔχω πάρει: * ΣΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ, Πειραιᾶ: Εὐχαριστῶ γιά τὸ ὠραῖο γράμμα σου. Τό περιοδικό ἐτοιμάζει μιὰ νέα ἐκπληξί γιά ὅλους τοὺς ἀναγνώστες του. * Φ. ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΝ, Μυτιλήνην: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγια. * Ι. ΓΙΑΤΡΑΝ, 'Αργος: Σοῦ ἔστειλα. * Σ. ΜΠΗΤΣΙΟΝ, Χαραυγῇ: Εὐχαριστῶ γιά τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγια. * ΣΤΑΥΡ. ΤΣΑΚΟΓΙΑΝ, Γούδαν: 'Ο ἔ λ γ κ ρ ἔ κ ο σὲ εὐχαριστεῖ. * ΕΥΘ. ΑΡΓΥΡΟΝ, 'Ακαδ. Πλάτωνος: Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιον. 'Ο Κοντοστούπης θά σὲ θάλῃ αὐτὸς στὴν τσέπη του! * Δ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΝ, Γούδα: 'Η ἀγάπη σου γιά τὸν 'Ε λ γ κ ρ ἔ κ ο σὲ τιμᾷ. * ΑΝΑΣΤ. ΛΟΥΚΟΝ, Γούδα: Μπράβο! Εἶσαι πραγματικό 'Ελληνόπουλο: * Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Γούδα: Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιον. * Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Καβάλα: Θά πάρῃς κι' ἐσύ ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα τίς φωτογραφίες τῶν ἡρώων μας. * ΔΗΜ. ΣΟΥΚΟΝ, Γούδαν: Εὐχαριστῶ γιά τὸ γράμμα σου. * Κ. ΘΕΟΔΩΡΑΤΟΝ, Πάτρας: Τό πρῶτο σου γράμμα θά χάθηκε, φαίνεται. Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγιο καί σὲ εὐχαριστῶ γιά τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. Οἱ Ὑπεράνθρωποι πετοῦν μὲ ταχύτατες καί ἀόρατες κινήσεις τῶν ποδιῶν τους. * Γ. καί Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αθήνας: Εὐχαριστῶ. * ΑΝΤΩΝ. ΛΟΥΛΟΥΔΗΝ, Θεο)νίκη: Σοῦ ἔστειλα καί σοῦ ξανάστειλα ἡμερολόγιο. * ΠΕΤΡ. ΠΕΝΤΖΟΝ, Θεο)νίκη: Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο. 'Ο Κοντοστούπης θά σε... δέιρῃ, λέει! * ΣΠΥΡ. ΚΟΝΤΟΜΑΡΗΝ, 'Αθήνας: Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιά τὸ ἐνθου-

σιώδες καί συναρπαστικό γράμμα σου. * ΣΤ. καί Ν. ΛΟΜΒΑΡΔΟΝ, καί Γ. ΚΑΛΕΓΙΑΝ, 'Ανω Σῦρον: Εὐχαριστῶ. 'Εστειλα καί ἄλλο ἡμερολόγιο. 'Ο Κοντοστούπης λέει πὼς εἴστε τυχεροὶ πού μένετε τόσο μακριά: * Κ. ΚΟΛΛΙΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αθήνας: Σοῦ ἔστειλα * Δ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Κολλῖνας Τριπόλεως: Σοῦ ἔστειλα. * Η. ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Φιλιάτες: Σοῦ ἔστειλα τὸ τεῦχος καί τὸ ἐνθύμιο. 'Οφείλεις 2.000 δρχ. 'Ο 'Α λ λ ο ς κι' ὁ Φάουστ δέν πάθαιναν τίποτα γιατί τοὺς προστάτευαν μυστηριώδεις συσκευές. * ΕΡΡ. ΝΤΕ ΚΑΠΟΓΙΑΝΗΝ, Χαλάνδρι: 'Ο κ. 'Αστρίτης εὐχαριστεῖ καί σένα καί τοὺς γονεῖς σου. 'Ο Κοντοστούπης προτείνει, γιά νὰ μὴ μαλῶντε, νά... ἀγοράζετε ἀπὸ ἕνα τεῦχος ὁ καθένας πρὸς ἀποφυγὴν... οἰκογενειακοῦ δράματος: Φωτογραφία τῶν ἡρώων θά σοῦ στείλῃ δωρεάν σὲ μερικὲς ἐβδομάδες! * Δ. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, 'Αθήνας: Θέλεις νὰ σοῦ στείλῃ ἡμερολόγιο, μὰ δέν μοῦ ἔστειλες τὴν διεύθυνσί σου. Εἶσαι ἀπρόσεκτος. Τό χιλιάρικο θά σοῦ τὸ ἐπιστρέψω μαζί μὲ τὸ ἡμερολόγιο ἢ θά σοῦ στείλῃ κατὰ ἄλλο. Γράψε μου σχετικὰ! * Ν. ΒΡΑΤΣΑΛΗΝ, Ρόδον: Εὐχαριστῶ γιά τὸ ὠραῖο γραμματάκι σου. * ΣΠ. ΔΙΑΚΟΥΜΙΚΟΝ, Λάρισα: Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο. Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ λόγια. * Π. ΜΑΛΕΒΙΤΗΝ, Ὑμηττόν: Σοῦ ἔστειλα ἐνθύμιο. * Δ. ΝΙΚΗΤΙΔΗΝ, Δάφνη: Σοῦ ἔστειλα. * ΧΡ. ΒΑΛΤΑΔΩΡΟΝ, 'Εδεσσαν: Σοῦ ἔστειλα καί σένα. * Δ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΝ, Βόλον: 'Ο τόμος ἐστάλη. Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ λόγια. * ΤΖΑΝΝΗΝ ΣΑΛΟΥΠΗΝ, Πεντέλην: Δέν πῆρα κανένα γράμμα σου μὲ χρήματα. Τό ἔστειλες συστημένο: 'Αν ναί, φρόντισε νὰ μάθῃς τί ἔγινε.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υ. Γ.: Πολλοὶ στέλλουν τὰ γράμματά τους χωρὶς γραμματόσημα καί χάνονται. Νά μὴν παραπονοῦνται ἂν δέν λάβουν ἀπάντησι. 'Επίσης, μερικοὶ ἀπρόσεκτοι δέν σημειώνουν τὴ διεύθυνσί τους ἢ καί τὸ ἴδιο τὸ ὄνομά τους! 'Αφηρημάδα, ἔ;

Αγαπητοί μου φίλοι,

Ἡ Φάουστα, ἡ κόρη τοῦ τρομεροῦ Φάουστ, ἀρχίζει τὴ δράσι τῆς στὸ ἐπόμενο τεῦχος, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

Η ΦΑΟΥΣΤΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ἡ Φάουστα ποὺ συνδυάζει τὴν ὁμορφιά μὲ τὴ μεγάλη λοφυῖα καὶ τὸ θάρρος μὲ τὴν ἐγκληματικότητα, μισεῖ τὸν Ἑλ Γκρέκο καὶ τοὺς Ὑπερανθρώπους, γιατί αὐτοὶ ἐξόντωσαν τὰν πατέρα τῆς, ἀλλὰ συνεργάζεται μαζί τους γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν Ἀλλο, γιατί τὸ γιγάντιο ρομπὸτ θέλει νὰ τῆς κλέψῃ τὴν Αὐτοκρατορία τοῦ Ἐγκλήματος! Συγχρόνως, συνεργάζεται μὲ τὸν Ἀλλο γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς Ὑπερανθρώπους!

Μὲ τὴν ἐμφάνισι τῆς Φάουστας ὁ «Ὑπεράνθρωπος» μπαίνει σὲ μιὰ νέα περίοδο γεμάτη συναρπαστικὴ πλοκὴ καὶ γοργὰ δραματικὰ ἐπεισόδια!

Δικός σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ΤΟ ΝΕΟ ΕΝΘΥΜΙΟ ΤΟΥ "ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ"

Ἡ ἐπιθυμία τῶν χιλιάδων ἀναγνωστῶν μας πραγματοποιεῖται ἐπιτέλους!

Μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη τοῦ ἀγαπημένου σας περιοδικοῦ θὰ βρῆτε καὶ τὴν ποὺ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ πολὺ!

Περιμένετε μὲ ἀνυπομονησίαν τὴ νέα αὐτὴ ἐκπληξὶ ποὺ σᾶς προσφέρει ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ὑπερανθρώπου»!

Καθὼς βλέπετε, τὸ περιοδικὸ σας δὲν λογαριάζει οὔτε τὸν κόπο οὔτε τὰ ἐξοδα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστες του!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ήρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΥΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησέως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 44 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Εμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΔΟΣΗΛΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν ἱπταμένων Δι-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλεία τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἑ-

- λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαῦρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἀνθρώπος
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἑωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φόουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλλήνα.
- 43) Ὁ Ἑλ Γ κ ρ ἐ κ ο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1—8) — Β' (τεύχ. 9—16) — Γ' (τεύχ. 17—24)

Δ' (τεύχ. 25—32) καὶ Ε' (τεύχ. 33—40)

πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας

ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἕκαστος

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΡΥΠΗΣαλεξιπτωτιστής!

